

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 4 1975 3. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 2.--

MED ARBEIDERKLASSEN FOR DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN

**I. MAI
TVERS GJENNOM
LOV TIL SEIER**

Av innholdet:

**STREIK
USA UT AV INDO-KINA
ARBEIDERKLASSEN OG
DEN ØKONOMISKE
KRISA**

Arvid G. Hansen: 1928
**DET KOMMUNISTISKE
PARTI NÖDVENDIGHET**

Fullstendig nederlag for USA i Sør-Vietnam

Når denne artikkel skrives er 3/4 parter av Sør-Vietnam frigjort av FNL-tropper. Det kjempes i Mekong-deltaet sør for Saigon, og FNL-troppene befinner seg 12-13 mil fra Saigon. Om Saigon skal besettes eller ikke, står opp til Saigon-administrasjonen å bestemme. Hvis Thieu-klikken erstattes med en administrasjon som står for demokrati, uavhengighet og nasjonal forsoning, og som alvorlig satser på å oppfylle Paris-avtalens bestemmelser, er PRR fortsatt villig til å innlede forhandlinger i den hensikt å løse Sør-Vietnams problemer snarest mulig. Når dette skrives, ser det imidlertid ikke ut til at Thieu vil gå av - tross kuppforsøk og fruens selvmordsforsøk. Og da er Saigons skjebne beseglet.

På en pressekonferansen i Paris 2.4. bekreftet fru Nguyen Thi Binh at PRR fortsatt står på Paris-avtalen, hvilket ble ytterligere understreket på den pressekonferansen som lederen for PRRs informasjonsbyrå i Oslo holdt den 4.4. hvor omlag 40 journalister var tilstede.

Sør-Vietnam er blitt godt stoff i borgerlig presse og ditto massemedia. I så å si hver dagsnyttssending får vi inn Kjell Gjøstein Resi fra Saigon: Bilder av gråtende vietnameserbarn og kvinner - mennesker bærende på ol-dinger - sykler - kjerrer lastet med familieeiendeler. Hundre tusener vietnamesere på flukt fra kommunistisk angrep og terror. Hundre tusen på veg til trygghet bak Saigons linjer. Så kommer Tor Strand med New York-rapport: President Ford ber kongressen om ytterligere "hjelp" til Sør-Vietnam, men kongressen holder igjen - utenrikskomiteen avslår Fords anmodning om ekstrabevilgning på 300 mill dollar. Inntrykket sitter som spikret: Vel har USA en krigslysten president, men nå nekter "folkets valgte", selveste kongressen å være med på hjelpen til Saigon-regimet. Nå vil USA ha slutt på krigen. - Ikke bare det, USA yter endog humanitær hjelp: luftbru til Saigon. 2000 små foreldreløse vietnameserbarn skal sikres frihet, trygghet og lykke som amerikanske borgere. Glemte er de tusener av vietnameserbarn som ble myrdet, glemte er de 26 millioner bombekratre som USAs piloter har laget i Sør-Vietnam.

Bevisst og kynisk bygges det opp en myte om USAs hederlighet og hjelpsomhet. Bevisst og kynisk skjules sannheten. Sannheten kan simpelthen ikke sies, verken her i landet eller i noe annet vestlig land. Sannheten er at USA i vesentlig grad har økt sin hjelp til Saigon-quislingene. Bare i 1974 sendte Ford 2,943 millioner dollars til Thieu utenom de 1.2 millioner som var bevilget av Kongressen. Med andre ord: over 4 milliarder dollars. den røde Arbeideren brakte i nr. 9/74 et omfattende intervju med lederen for PRR-informasjonskontoret i Oslo, van Ky, hvor det ble redegjort og dokumentert for USAs "hjelp" til Sør-Vietnam. Vi skal derfor ikke gå nærmere inn på dette her, men bare

kort nevne at i perioden 28.1.73 til 10.7.74 sendte USA ulovlig (mot Paris-avtalen) 694 fly, heri inkludert 84 fly av den avanserte type F-5-E, 800 artillerikanoner, 204 krigsskip og 1100 tanks.

Bombing og sprøyting av kjemikalier foretatt av Saigon i tida 28/1-73 til 31/12-74.

Det er på bakgrunn av disse tall en skal bedømme kongressens opposisjon om ytterligere bevilgning på 300 millioner dollars. All den publisitet som kongressens beslutning har vakt, tjener kun til hensikt å skjule det faktum og til å gi det inntrykk at USAs engasjement i Indo-Kina går mot sin slutt.

Det må slås fast at USAs målsetting i Vietnam ikke har forandret seg, men bare skiftet metoder. Nixon-doktrinen om "vietnamesering", som har til hensikt å kolonialisere Sør-Vietnam, eksisterer den dag i dag.

Saigon-hæren ledes direkte fra Pentagon. Det er Pentagon som bestemmer antall flyangrep og Saigon-hærens krigsoperasjoner. Den amerikanske ambassaden bestemmer hvor meget materiell som skal settes inn osv. Som Kjell Gjøstein Resi sa i sin rapport i NRK i forbindelse med slaget om Da Nang: "USA har nå levert våpen fra reservelagre som var bestemt for Saigon som langt overskrider de 300 millioner dollars som president Ford ba om." USA og Saigon-quislingene har kontinuerlig brutt Paris-avtalen. På pressekonferansen som PRR holdt i Oslo den 25. mars i år kunne en av de tilstedeværende journalister opplyse at han i *Stdddeutsche Zeitung* hadde lest at det var straff for å nevne Paris-avtalen innen Saigon-administrerte områder. Drapet på den franske journalisten Paul Lenadri er et eksempel i så måte. Lenadri ble som kjent skutt av Saigon-politiet etter et avhør angående en krigsrapport han hadde skrevet. Den franske journalisten hadde skrevet om det faktiske forhold - at det var fjellfolk, det vil si folk som hadde stått på Saigons side, som angrep Saigon. Det kostet ham livet.

PRR forholdt seg til å begynne med tålmodige, men tilstanden ble etter hvert uholdbar. Det ble gjentatte ganger gitt varsel om at hvis Paris-avtalen ikke ble overholdt, ville frigjøringsstyrkene gå til aksjon.

Den 15. 10. 73 ble det gitt ordre til FNL-styrkene om å gå til motangrep. Saigons svar var fortsatt krig. Den 8. 10. 74 ble advarselen ytterligere bekreftet. Betingelsen som ble satt, var at Thieu måtte gå av og erstattes med en annen som ville gå inn for fred og forsoning og som ville respektere Paris-avtalen. PRR ville så ta kontakt med denne for å komme fram til en løsning. Advarselen ga som sagt ingen reaksjoner, og FNL måtte derfor sette i gang et militært press, det eneste språk USA og Saigon-quislingene forstår. Resultatet i den skrivende stund er panikk og kaos i Saigon-hæren.

Under Tilbaketrekkingen nytter Saigon-hæren "den brente jords taktikk". Befolkningen blir tvunget til å flykte til Saigon-områder, etterpå blir byene og landsbyene bombet og brent. Saigon-quislingene vet at storparten av befolkningen står på PRRs side, og at FNL-styrkene ville øke betydelig i antall hvis befolkningen ble igjen i de frigjorte områdene. Derfor legges det så mye iver i fra USAs side og fra andre nasjoner å evakuere

Forts. side 7

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Jan Erik Ryen
Harald Berntsen
Line Dedichen
Egil Engeland
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-

Røde Fane pr. år - kr.20.-

Pengene kan betales på postgiro 20 68 42

Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år

Røde Fane kr. 30.- pr. år

Uten en revolusjonær teori - ingen revolusjonær bevegelse

Kommunistisk Arbeiderforbund utgår fra den norske arbeiderklassen. Vi har ingen interesser som går ut over (eller står i motsetning til) arbeiderklassens interesser overhodet.

Vi er en kamporganisasjon som skal tjene arbeiderklassens kamp - vår plikt til av alle krefter å tjene solidariteten og styrken i arbeiderklassens daglige nødvendige kamp er u diskutabel. Vår avis, den røde Arbeideren, har vist og vil fortsatt vise vår omsorg for denne plikt.

Den kraftige utvikling av kapitalismen og skjerpinga av motsetningen mellom arbeid og kapital de seinere år måtte nødvendigvis virke til at arbeiderne spontant har utviklet nye og mer bastante kampformasjoner. Inngangen til 70-åra var på mange måter et tidevannsskifte. Sosialdemokratiet hadde i åra etter krigen i ly av en tilsynelatende "stabil oppbyggingsfase" i den kapitalistiske økonomi i Vest-Europa evnet å nedkjempe store deler av elementene til politisk klassebevissthet i arbeiderklassen. Klassesamarbeidsideologien ble innprentet i arbeiderne, og illusjonene om "velferdsstat" basert på kapitalistisk økonomi ble dominerende hos de breie masser av arbeiderne. DNA var hovedeksponenten for dette, og LO kunne derfor ytterligere - under dekke av de falske illusjoner - fortsette sin utvikling fra elementær klasseorganisasjon, og instrument for arbeiderne i den økonomiske kamp mot arbeidskjøperne til å bli en særskilt del av borgerstaten. LO kunne fortsette sin forvandling til å bli det organ borgerstaten vil anvende til organisering (med disiplinære statutter rettet mot opprør!) av arbeidskrafta og kontroll med lønna for arbeidskrafta.

Dette har skjedd ikke fordi arbeiderne ville det, tvert om, men fordi en ikke har evnet å se denne bevegelses egentlige kjerne og retning.

Det er verdt å merke seg at NKP - tidligere den eneste organisasjon som organiserte opposisjon på et uttalt revolusjonært arbeiderklassegrunnlag - aldri evnet å avsløre (ikke en gang for seg sjøl) hvordan arbeiderklassen

etterhvert ble avvæpnet og søkt stilt forsvarsløs overfor utbyttinga og konsolideringa av den borgerlige statsmakt.

Uten tvil ligger årsaken til dette i at NKP, tross sine tradisjoner og erklærte tilhørighet til marxismen-leninismen og den vitenskapelige sosialismen, nettopp hadde neglisjert dette teoretiske grunnlag. Den moderne revisjonismens direkte agenter i NKP hadde i lengre tid arbeidet for å nedkjempe partiets revolusjonære grunnlag for å forvandle partiet til et reformparti som bare skulle se sosialismen som et resultat av en utvikling av forståelse mellom klassene - eller som et nødvendig resultat av hele folkets vilje til å se sosialismen som det beste!

Den proletariske revolusjon ble forkastet - nødvendigheten av proletariatets diktatur som vilkåret for overgangen til kommunismen og det klas seløse samfunn ble benektet.

Følgelig ble organisering av arbeiderklassen til politisk klassekamp sett på som unødvendig - ja, arbeidet aktivt for enhet med sosialdemokratens bevegelse som nettopp arbeidet for oppløsning av klassens organisasjoner til fordel for den borgerlige korporative organisering av samfunnet.

Venstrefløyen i NKP kjempet mot.

Feilen var imidlertid ofte den at istedenfor grundig å påvise den teoretiske feil hos revisjonistene, og å konsolidere sitt eget teoretiske grunnlag, nøyde en seg med å forsvare nødvendigheten av kamp i arbeiderklassen ved å vise til den spontane kamp som daglig viste seg i arbeiderklassen.

En fløy i partiet var imidlertid ikke fornøyd med ei slik kamplinje. MLF ble organisert, brøyt med resten av partiet, vedtok ei politisk plattform på marxismen-leninismens grunn, og begynte organiseringa av det kommunistiske politiske sentrum her i Norge, som nå står fram som Kommunistisk Arbeiderforbund.

KA erkjenner sin rolle ikke bare

som forsvarere av enhver nødvendig kamp fra arbeideren mot bedriftsherrns utbytting, men som ivaretager og propagandist av den vitenskapelige sosialismen, den revolusjonære teori som er nøkkelen til å forstå hvordan dagens klassesamfunn virker, hvordan økonomien utvikler seg og hvilke metoder arbeiderklassen må anvende for sin interessekamp.

Forståelsen for lovmessigheten i samfunnsformasjonenes bevegelse er spørsmål om teoretisk forståelse. Den revolusjonære teorien, marxismen-leninismen, må tilføres arbeiderklassen, den oppstår ikke av seg sjøl i klassen. Men arbeiderne vil i sin erfaring kunne prøve og berike teorien gjennom sin praksis (de er de eneste som kan det), slik at den blir et ytterligere tjenlig redskap for dem.

Marxismen-leninismen er arbeiderklassens redskap, den er en teori som gir alle innsikten i samfunnsutviklinga og vil gi alle forståelsen for at kapitalismen nødvendigvis må avløses av sosialismen gjennom revolusjon. Men marxismen-leninismens vesentligste kjennetegn er ikke at den gir kjennskap til samfunnet som det er, men at den er et redskap til aktivt å forvandle samfunnet.

Arbeiderklassen som den eneste revolusjonære klasse er den klasse som den revolusjonære teorien tilhører. Når arbeidernes klassebevissthet høynestil politisk revolusjonær bevissthet, er ikke klassen lenger en klasse bare i seg selv, men for seg selv, som Marx sa.

Når arbeidermassene griper den revolusjonære teorien, blir den til en materiell uovervinnelig kraft.

Kommunistisk Arbeiderforbund vil forsvare den revolusjonære teorien, vi vil av alle krefter bidra til at den blir en materiell kraft.

Arbeidstvistlov og Hovedavtale

— Er til for å brytes —

Borgerskapet frykter arbeiderklassens streikevåpen. Både fordi det angriper profitten og ikke minst fordi det alltid er en spire til mer omfattende klassekonfrontasjoner og til utvikling av en bevissthet i arbeiderklassen om nødvendigheten av ikke bare å kjempe for høyere lønn og bedre arbeidsforhold, men å knuse selve det kapitalistiske lønsslaveriet gjennom den sosialistiske revolusjonen. Derfor har borgerskapet alltid forsøkt å kvele denne spiren allerede i fødselen – både ved å gi skinn av at arbeiderne og kapitalistene har felles interesser og mål, og ved å forsøke å tvinge og skremme arbeiderne fra å bruke streikevåpnet.

Etter at DNA overtok regjeringsmakten i 1935, og spesielt etter siste verdenskrig, er lovverket utvidet på dette punkt, og det er bygd ut et omfattende nett av classesamarbeidsorganer og et avtaleverk som har som formål å fremme en falsk harmoni mellom klassene og undertrykke klassekampen. De to hjørnesteinene i dette forløpige monumentet over det sosialdemokratiske hegemoniet i norsk arbeiderbevegelse er arbeidstvistlovgivningen og Hovedavtalen mellom LO og NAF, som tilsammen innebærer at streikeretten i realiteten er opphevet i vårt land, og at streikevåpnet er kriminalisert. For arbeiderklassen har dette betydd at nye illegale kampformer – der det faglige apparatet og det borgerlige lovverket må settes tilside – tvinger seg fram som hovedformene for den kamp klassen må føre.

ARBEIDSTVISTLOVGIVNINGEN: OPPHEVELSE AV STREIKERETTEN

Arbeidstvistlovgivningen består for det første av "Lov av 5. mai 1927 om arbeidstvister, med endringslover, sist av 10. juni 1966". Her slår § 4 fast erstatningsansvar for den fagforening og dens medlemmer som bryter en tariffavtale eller "gjør seg skyldig" i ulovlig arbeidsstans. Det heter imidlertid videre at foreningens ansvar bare inntreffer når den selv er skyld i ulovligheten. Dette er en vesentlig del av bakgrunnen for nødvendigheten av å sette fagforeningen tilside og erstatte den med egne, midlertidige streikekomiteer osv. i økonomiske kamper i dag – en nødvendighet som er blitt erfart og erkjent i alle viktige streiker siden 1970. Det er med andre ord ikke bare slik at det faglige byråkratiet, i-bereknnet foreningssjiktet, gjennom bestikkelser og samarbeidspraksis tenderer mot å identifisere seg med kapitalens interesser og stille seg på tvers av arbeidernes kamp av denne grunn – og derfor må settes ut av spill i kampen. Det er også slik at skal foreningskassa sikres mot erstatningskrav, må fagforeninga midlertidig settes tilside. Selve lovgivningen gjør den ubrukbar som direkte kampanorganisasjon.

§ 4 gjør riktignok de samme bestemmelser gjeldende for arbeidskjøpernes foreninger. Dermed gis det et skinn av "likhet for loven", av at loven er nøytral i forhold til klassene. Dette skinnnet dekker over den reelle og fundamentale ulikheten som hele borgersamfunnet hviler på – ulikheten mellom på den ene siden dem som kontrollerer produksjonsmidlene og lever av å utbytte fremmed arbeidskraft, og på den andre siden de eiendomsløse, som bare har sin arbeidskraft å selge til de førstnevnte. "Likhet for loven" på basis av en slik grunnleggende ulikhet er selvsagt en illusjon, og kan ikke tas høy-

tidelig av klassebevisste arbeidere.

§ 6 omhandler den såkalte "Fredsplikten". Det er denne paragrafen som innebærer at den reelle streikeretten i vårt land er opphevet, dvs. gjør den formelt juridiske retten til å streike til en ren papirbestemmelse. Alle kjenner til at i dag er de store sentraliserte tariffoppgjørene de rene spillfakteriene over hodene på arbeiderne. Den "streikerett" som eksisterer i forbindelse med disse oppgjørene, er derfor høyst en rett for det faglige byråkratiet til å proklamere såkalte papirstreiker, eller i unntakstilfelle til å stange huet i veggen i månedsvis uten å få gjennombrudd (jfr. tlf. sentralmontørstreiken, som først oppnådde resultater da viljen til å streike ulovlig ble proklamert). Det § 6 gjør, er å sette forbud mot alle streiker utenom det regulære tariffoppgjøret, enten det dreier seg om tvister om tariffavtaler eller om spørsmål som ikke omfattes av slike.

Det vil si – i det siste tilfellet kan det iverksettes streik etter at bestemte prosedyrer og frister er utløpt. Her kommer riksmeklingsmannen inn i bildet. Ifølge § 29 skal riksmeklingsmannen ha melding om at det ikke er opptatt forhandlinger eller at de er avbrutt eller at arbeidsoppsigelsen er utvidet. § 29 sier videre at hvis riksmeklingsmannen mener at arbeidsstansen vil være til skade for "almene interesser" (i et classesamfunn bare en annen betegnelse på den herskende klassens interesser), skal han forby streik inntil mekling er avsluttet. Riksmeklingsmannen har altså ikke bare rett, men plikt til å utstede forbud mot streik.

Riksmeklingsmannen er en av de tilsynelatende nøytrale institusjoner som den borgerlige staten har oppret-

tet for å gi et skinn av rettferdighet til sine klasseover. En annen av dem er Arbeidsretten, som er opprettet ifølge § 7. § 10-16 tar for seg rettens sammensetning. Dommer og 6 andre medlemmer oppnevnes av kongen for 3 år, hvorav 2 etter innstilling fra LO og 2 fra NAF. Slik er denne klassesdomstolen gitt et skinn av nøytralitet. Arbeiderne har imidlertid selv fått erfare hva "nøytralitet" vil si i et classesamfunn, og på hvilken side LOs representanter står. Hver gang arbeidere har satt sin lit til Arbeidsretten i stedet for til sin egen kampkraft, har de fått smake borgerstatens svøpe i form av straff og bøter (jfr. f. eks den siste lokførerstreiken). Derimot har arbeidere som utelukkende har stolt på seg selv og sin klasse, og demonstrert forakt og likegyldighet for Arbeidsretten, enten gjort dens dommer maktesløse (jfr. NORGAS- og Sporveis-streikene) eller satt hele retten ut av kraft (jfr. Sauda-streiken). Eller de har tvunget Arbeidsretten til å felle dommer til fordel for seg (jfr. resultatet av Holmenkolbane-streiken). Slik er Arbeidsretten: Møtes den med respekt, så reagerer den med å felle de klassesdommer den er til for å felle – men møtes den med forakt, så settes den ut av kraft eller den koster på seg en dom til arbeidernes fordel, i den hensikt å gjenvinne respekten.

Går vi tilbake til Riksmeklingsmannen, så har han ikke bare en meklende, men også en overvåkende funksjon. § 27 pålegger ham å følge arbeidsforholdene i landet, og gir ham rett til å kreve opplysninger av partene hvis han mener at arbeidsfreden er truet, opplysninger som partene plikter å gi. Han kan videre gå til mekling selv om det ikke er skjedd arbeidsoppsigelse. Således er riksmeklingsmannen nærmest

borgerstatens vaktbikkje over arbeidsfreden.

I § 35 er denne vaktbikkja tillagt den berømte "koplingsretten": "Finner meglingsmannen at en konfliktsituasjon bør løses under ett for flere fag, kan han bestemme at meglingsforslag for disse fag skal regnes som en helhet således at avgjørelsen av om forslagene er vedtatt, skal treffes på grunnlag av det samlede antall stemmer og stemmeberettigede i de fag som på denne måten er slått sammen." For å hindre streik kan altså riksmeglingsmannen rekne nøyaktig de fag som passer sammen, og på denne måten oppnå ja-flertall. Det heter riktignok at han skal rådføre seg med vedkommende hovedorganisasjoner, men alle vet at i LO-ledelsen møter han bare en medspiller i undertrykkelsen av arbeiderklassens kamp.

Det er en høyst aktuell oppgave å fjerne koplingsretten – spesielt ved å trosse neste forsøk på kopling fra riksmeglingsmannen med direkte kamp.

LØNNSNEMND (VOLDGIFT)

Lov av 19. desember 1952 omhandler lønnsnemnd i arbeidstvister. Enten det er tale om frivillig eller tvungen lønnsnemnd, har avgjørelsen samme virkning som en tariffavtale. Dette gjelder også om en av de berørte parter har nektet å utpeke "sitt" medlem av nemnda – i så fall oppnevnes medlemmet av departementet!

Loven om lønnsnemnd representerer et permanent våpen i borgerskaps hender til å hindre og kriminalisere streikekampen. Men at heller ikke denne loven er verdt mer enn det papiret den er skrevet på når arbeiderklassen nekter å respektere den, viser både den seierrrike, ulovlige bygningsarbeiderstreiken i 1928 og resultatet av tlf. sentralmontørenes beslutning om å trosse den nå nylig.

HOVEDAVTALEN: INSTITUSJONALISERT KLASSESAMARBEID

Arbeidstvistlovgivningen, som vi har tatt for oss ovenfor, representerer et inngrep i arbeidernes kamp og organisering "utenfra", dvs. fra den borgerlige statens side. Etter sosialdemokratiets maktovertakelse for 40 år siden er dette inngrepet "utenfra" blitt supplert med en stadig mer utbygd kontroll med arbeiderne og deres organisasjoner "innenfra", dvs. gjennom sosialdemokratiets integrasjon av arbeidernes organisasjoner – spesielt LO – i den borgerlige staten i form av en rekke klassesamarbeidsinstitusjoner og et omfattende avtale- og regelverk. En hjørnestein i denne kontrollen er Hovedavtalen mellom LO og NAF, som ble inngått for første gang nettopp samme år som DNA ble statsbærende parti, i 1935. For alle klassebevisste arbeidere, som ser den revolusjonære kampen for det klasseløse samfunn som arbeiderklassens historiske oppgave, er klassesamarbeidsånden i Hovedavtalen en uhyrlig hån. For sosialdemokratiet er derimot ar-

beidernes og kapitalistenes felles interesse av å øke produksjonen og profitten bare den logiske konsekvens av dets manglende perspektiv ut over kapitalismen og lønnsarbeidet. Sosialdemokratiet tror ikke på noe annet samfunn enn det kapitalistiske. Derfor tror det heller ikke på klassekampen, men på klassesamarbeidet.

Den sist reviderte utgaven av Hovedavtalen er fra 1974. I § 1 (Del A) anerkjenner de to partene formelt den "frie foreningsrett". Denne retten er imidlertid utartet til en monopolrettighet for LO-byråkratiet. Dette går fram av bl. a. protokolltilførsel til § 5, som nekter arbeiderne adgang til å velge folk til å opptre i stedet for de valgte tillitsmennene!

Allerede § 2 demonstrerer klart Hovedavtalens forsøk på å umyndiggjøre grunnplanet i fagbevegelsen. Denne paragrafen setter forbud mot arbeidskamper der det foreligger tariffavtale. Den sier at hvis forhandlinger mellom bedriften og tillitsmannen ikke fører fram, skal det innledes forhandlinger med representanter for hovedorganisasjonene – og hvis heller ikke dette lykkes, har hver av partene plikt til å bringe tvisten inn for forbund eller hovedorganisasjon. Skulle også denne flyttingen av tvisten opp på toppen i organisasjonene bli resultatløs, anerkjenner LO og NAF sammen at tvisten blir avgjort i Arbeidsretten!

At den faglige organisering og tillitsmannsordningen har fått preg av å være et hovedmiddel til å kontrollere arbeiderklassen antydes allerede i § 3 som påbyr arbeiderne å velge tillitsmenn ikke bare når de selv ønsker det, men også når bare bedriften forlanger det! I § 5 bestemmes det hvor lang tid valget skal gjelde for, og hovedorganisasjonene gis adgang til å blande seg inn i valget av tillitsmenn hvis NAF mener det er foretatt i strid med avtalens bestemmelser. Ennå sterkere kommer LOs og NAFs felles interesse av tillitsmannsinstitusjonen til uttrykk i Kap. 4, Hovedorganisasjonenes felleserklæring om tillitsmannsinstitusjonen, der det innledningsvis heter: "NAF og LO er enige om at det er av avgjørende betydning for gode forhold på arbeidsplassen at samarbeidet mellom bedriftens representanter og tillitsmennene foregår i rasjonelle og betryggende former...".

Det heter dessuten: "Hovedorganisasjonene vil understreke betydningen av at såvel arbeidstakerne og bedriften har representanter med best mulige forutsetninger for behandling av samarbeidsspørsmål. Hovedorganisasjonene vil innenfor sine medlemsområder gjennom opplysnings- og kursvirksomhet søke å dyktiggjøre partenes representanter for de oppgaver som påhviler dem etter Hovedavtalen."

I § 6 blir dette konkretisert og spesifisert nærmere, slik at tillitsmannen her framstår som en tillitsmann for bedriften og ikke for arbeiderne: "Tillitsmennene har i likhet med (!) arbeidsgiveren og den som overfor arbeidstakerne opptre på bedriftens vegne, plikt til å gjøre sitt beste for å vedlikeholde et rolig og godt samarbeid på arbeidssstedet." I tråd med dette blir det slått fast at bedriftsledelsen har plikt til å presentere nyansatte for tillitsmennene, og at det på større arbeidsplasser kan arrangeres "introduksjonsmøter" for nyansatte, "hvor bedriftsledelsen og tillitsmennene orienterer om bedriften og arbeidslivets organisasjoner". Dessuten settes tillitsmennene til å påse at tariffavtale osv. blir etterlevd! Derfor er det "uforenlig med arbeidsgivernes og tillitsmennenes plikter å tilskynde eller medvirke til ulovlig konflikt". Ikke nok med det. Hvis tillitsmannen likevel skulle opptre som tillitsmann for dem han er valgt av, og eventuelt gå i ledelsen for såkalt ulovlig konflikt eller på annen måte bryte med Hovedavtalens regler, så kan NAF ifølge § 10 overfor LO kreve at han fratrer stillingen som tillitsmann! Og hvis LO mot formodning ikke skulle gå med på kravet, avgjøres tvisten av den "nøytrale" Arbeidsretten, hvoretter arbeiderne har plikt til straks å velge ny tillitsmann!

De samme restriksjoner gjelder for sympatiaksjoner. I § 21 slås det fast at arbeidsstans bare kan iverksettes som støtte til annen lovlig konflikt, vel å merke når LO har samtykket til det.

Flyttingen av myndigheten over til toppledelsen kommer også til uttrykk i § 22 om avstemningsreglene, der det heter at disse reglene ikke endrer den rett forbundet og Sekretariatet har til å lede og avslutte tariffoppgjør og konflikter etter de lover som gjelder til enhver tid (jfr. LOs lover).

Vi nevnte innledningsvis at Hovedavtalen bare var det konsekvente, institusjonaliserte uttrykk for sosialdemokratiets manglende perspektiv ut over kapitalismen. Mangler en et slikt perspektiv, så kan enhver forbedring bare tenkes i samband med økning av profitten, noe som utvetydig kommer til uttrykk i Hovedavtalens § 9:

"Norsk Arbeidsgiverforening og Landsorganisasjonen i Norge har i Hovedavtalens Del A og B utformet bestemmelser som tar sikte på å legge forholdene i arbeidslivet til rette for et samarbeid mellom bedriften og arbeidstakerne. For det enkelte mennesket er det av den største betydning at

Forts. neste side

samfølelsen mellom ham og bedriften er sterk og levende, og dette er også en nødvendig forutsetning for en effektiv produksjon. For å oppnå en slik samfølelse er det viktig å ha hensiktsmessige former for drøftelse av felles problemer og for gjensidig orientering om de spørsmål som er av interesse for bedriften og for dem som arbeider i den. Gjennom samarbeidet bør de ansatte ved sin erfaring og innsikt være med på å øke effektiviteten, nedsette produksjonsomkostningene, bedre bedriftens konkurranseevne og utforme

en mer tilfredsstillende arbeidsplass og en arbeidsorganisasjon som både er effektiv og som møter menneskets behov for selvutvikling. Dermed er de også med på å skape de økonomiske forutsetninger for bedriftens fortsatte utvikling og for trygge og gode arbeidsforhold til beste for såvel bedriften som de ansatte."

Den klassebevisste arbeider derimot vet - og alle arbeidere får føle på kroppen - at økt profitt bare kan oppstå på arbeidernes bekostning, ved

økt utbytting av arbeidskraften. De klassebevisste arbeidere vet dessuten at arbeidernes og kapitalens interesser er uforenlige, og at motsetningene mellom dem bare kan løses ved kapitalens opphevelse. Derfor har de heller ingen respekt for lover og avtaler som bare er til for å beskytte og forlenge utbyttingen, men skyver dem tilside som døde papirbestemmelser til fordel for arbeiderklassens livsinteresser.

Innledning til Arvid G. Hansen:

TVERS GJENNOM LOVEN

Arvid Hansen.

I tilknytning til vår artikkel om hovedavtalen og arbeidstvistlovgivningen offentliggjør vi nedenunder to korte utdrag av Arvid Hansens tale i Oslo byrett 13. juli 1928, utgitt av Norges Kommunistiske Parti under tittelen TVERS GJENNOM LOVEN. Talen ble holdt i rettssaken mot NKP for dets opprop av 22. mai 1928 til støtte for bygningsarbeidernes seierrike, ulovlige streik på tvers av voldsdommen det året.

Vi mener at Arvid Hansens tale også i dag er av den største aktuelle betydning. Også i 1970-åra har deler av

den norske arbeiderklassen "i handling proklamert at livet står over loven!" Dette er for øvrig noe som borgerskapet selv alltid i handling har forstått med sitt rene hensiktsmessighetssynspunkt på sitt eget lovverk. Overfor arbeiderklassen søker derimot borgerskapet å framstille loven som ei hellig ku, og forsøker å få arbeiderne til å stole på lovverket i stedet for på sin egen kampkraft. Alle erfaringer viser imidlertid at arbeiderklassen bare har sin egen kraft å stole på, og at både dens økonomiske kamp, dens kamp mot spesielt

arbeiderfiendtlige lover, og kampen for den sosialistiske revolusjonen må føres nettopp TVERS GJENNOM LOVEN. Enhver tendens til å vike tilbake for denne erkjennelsen, til å sette sin lit til lovveien, vil derimot styrke borgerskapets makt over arbeiderne. Derfor er Arvid Hansens budskap fortsatt av avgjørende betydning på arbeiderklassens internasjonale kampdag: "Hensynet til arbeiderklassens livsvilkår og arbeiderklassens frigjørelse står over hensynet til det nuværende samfunns lover."

TVERS GJENNOM LOVEN

Av Arvid Hansen.

Som retten vel på forhånd er på det rene med står jeg ikke her for å forsvare mig overfor en borgerlig domstol. Jeg står her for å anklage, for å angripe det klassesamfund som denne domstol representerer.

Historien kjenner ingen større humbuk enn legenden om "likhet for loven".

Ministre kan bryte grunnloven - for å redde noen aksjonærer i en bank - og få lovens godkjennelse og rettens velsignelse, for siden å istemme den berømte salme "Deilig er jorden".

Fabrikktilsynslover kan brytes og mennesker myrdes på arbeidets slagmark. Lovens håndhevere sover.

Millioner av arbeidere kan drepes i de kapitalistiske krige og hele landsdeler legges øde av fosgen og annen giftgass - lover og konvensjoner er ikke verd det papir hvorpå de er skrevet.

Forbrytelser kan begås hver dag av en herskende klasse - innenfor og utenfor lovens ramme, folkets rettsbevissthet kan trampes under

føtter av dem som har kapitalen, som har makten i samfundet - retten tier, loven sover, verden går sin gang.

Tusener kan drives inn i død og under utbyttingens, under kapitalismens svøpe, under arbeidsløshetens forbandelse. Hva angår det loven? Loven tilhører kapitalister - som alt annet.

For dette samfund er arbeiderklassens kamp for tilværelsen i sig selv en forbrytelse. For dette samfund er kommunismen høiforræderi. Og domstolene - likesom hele den borgerlige politistat - er til for å beskytte den kapitalistiske eiendom og holde den undertrykte befolkning nede. Domstolene er et ledd i borgerstatens undertrykkelsesmaskineri mot den arbeidende klasse, og deres funksjon er derfor også i nærværende tilfelle gitt på forhånd.

De borgerlige domstole kan ikke forsømme noen anledning til å dømme en kommunist. En slik himmelropende pliktforsømmelse vilde borgerskapet, som ennå har makten her i landet, ikke finne sig i.

Vi kommunister har ingen illusjoner om det borgerlige såkalte rettsvesen. Vi vet at frasen om likhet for loven er en fiksjon, likesom hele det borgerlige demokrati. En fiksjon, en løgn for folket, med det formål å legge folket i åndelige lenker.

Derfor står jeg ikke her for å forsvare mig overfor denne rett. Jeg står her for å anklage det samfund som ingen lov og rett kan redde fra undergang.

Hvilken hensikt skulde en slik rettsakt ha? Kommunismens syn kan den ikke endre. - Heller ikke deres handlinger. Arbeiderklassens opfatning kan den ikke endre. Arbeiderklassens solidaritet kan ikke avskaffes ved lov og dom! Støtten til de streikende kan den ikke avverge - den er der allerede, og ingen makt i verden vil kunne stanse den. Selv om middelalderens spanske storinkvisitor gjenopstod fra de døde og blev utnevnt til justisminister i Norge vilde det ikke stå i hans makt å endre disse li-

vets realiteter. Hva kan man altså opna ved å felle en dom over det kommunistiske partis opprop av 22.mai 1928? Man kan bare opna ytterligere at der ikke hersker likhet for loven i dette land, men at man vilkårlig dømmer og straffer enkelte av arbeiderklassens talsmenn og tillitsmenn, for de "forbrytelser" som titusener, som hele arbeiderklassen begår, og som den ikke bare begår uten skrupler, men med glede, med iver, med begeistring. Man kan bare opna ytterligere å dokumentere rettsvesenets avmakt i det øieblikk man står overfor en masseovertredelse av streikelovene. Man kan bare ytterligere demonstrere at det er en elendig skinnkamp som føres mot arbeiderklassens brudd på disse lover. Man kan bare opna ytterligere å kompromittere hele dette såkalte rettsvesen i det arbeidende folks bevissthet.

Forsåvidt kan Oslo byrett ikke gjøre arbeiderklassen og kommunismen noen større tjeneste enn den gjør ved å dømme det opprop som N.K.P. sendte ut den 22. mai, for bygningsarbeidernes kamp mot voldgiftsdommens lønnsreduksjoner, for arbeiderklassens enige, hensynsløse, ubetingede solidaritet, moralsk og økonomisk med denne kamp.

Den norske arbeiderklasse har i handling sagt sin mening om den kamplinje som er kommet til uttrykk i vårt partis opprop. Utviklingen har vist at kommunistenes syn på fagorganisasjonens kampoppgaver var et riktig syn, at partiet er i pakt med den kampvilje, med den revolusjonære strømning

som påny er i fremmarsj innen den norske arbeiderklasse. Arbeiderklassen og fremforalt de kjempende arbeidere har ikke skuffet vårt partis forventninger. Arbeidermassene har vist seg å være fullt på høide med situasjonens krav. Vårt parti skal til gjengjeld heller ikke skuffe arbeiderklassens forventninger. Hva der enn skjer: Kommunistene vil stå forrest i ildlinjen til seiren over tvangslovene er vunnet!

Denne kamp viser at den norske arbeiderklasse tross all reaksjon og reformisme, befinner sig i revolusjonær utvikling. Det er hovedsaken for oss. De norske arbeidere har våget å ta kampen opp mot en voldgiftsdom - lovens magiske tryllering er brutt! Dermed er den norske arbeiderbevegelse blitt banebrytende i det internasjonale proletariats kamp mot den reaksjonære streikelovgivning, som næsten i alle land baster og binder arbeiderklassen. De norske arbeidere har i sitt eget sinn brutt den borgerlige ideologis lenker på et avgjørende område. De har vunnet en moralsk seir over den ingroddede, innpodede respekt for "lov og orden". De har i handling proklamert at livet står over loven! Hensynet til arbeiderklassens livsvilkår og arbeiderklassens frigjørelse står over hensynet til det nuværende samfunds lover.

For oss kommunister står dette som en av de gledeligste begivenheter som har hendt på mange år. Det er et historisk vendepunkt som betyr innledningen til nye, bedre tider for arbeiderklassen, forspillet til en ny epoke i den

norske arbeiderklassens frigjørelseskamp.

Arbeiderklassen vil dog ikke feire denne begivenhet før seiren er vunnet. Den vil ikke stanse sin motoffensiv før både tukthus- og voldgiftsloven ligger i sine siste krampetrekninger. Men det er forståelig at også borgerskapet på sin måte gjerne vil feire en begivenhet som denne streik. Den herskende klasse må ta hensyn til sin prestige. Dens prestige krever i det minste en liten hevnakt, over "opviglerne". Derfor må ihvertfall noen enkelte tillitsmenn dømmes og fengsles. De må dømmes og fengsles så å si på vegne av arbeiderklassen, den klasse som deler vårt syn og som idag begår de samme "straffbare" revolusjonære handlinger som vi.

Vi har intet å si til dette: Vi kan bare forsikre at vi gjennemsaker hele humbaken, og at vi fryder oss over å se at selv det mest velordnede borgerlige rettsmaskineri, med paragraffer i mengde marsjerende opp som tinnsoldater, bare er istand til å demonstrere sin egen hulhet, sin egen maktesløshet, sin evneløshet, sin fullstendige bankerott når det gjelder kampen mot den sociale rettferdighet, mot den norske arbeiderklassens solidariske støtteaksjon. Derfor er det oss en ære å bli dømt på vegne av de norske fagorganiserte arbeidere, på vegne av den norske arbeiderklasse.

Nytt hefte om økonomisk kamp – med bl. a. Strassbourgetesene

Fra 1. mai er et eget hefte om arbeiderklassens økonomiske og politiske kamp – utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbund – i salg. Hftet bærer tittelen Tvers gjennom lov til seier, og inneholder bl. a. de berømte Strassburger-tesene fra Den røde faglige Internasjonale, en oppsummering av den siste streikebevegelsen i Norge, og artikler av Engels og Arvid Hansen.

Det er særlig viktig at med dette heftet blir Strassburgertesene alment tilgjengelig på ny, etter at Oktobers tidligere utgave lenge har vært vanskelig å oppdrive. I tilknytning til selve tesene offentliggjøres samtidig for første gang på norsk introduksjonen til tesene i RFI's tidskrift da de kom. I denne introduksjonen slås det blant annet utvetydig fast at det reformistiske fagforeningsapparatet er blitt en

del av den borgerlige staten!

Særlig de erfaringer og lærdommer som oppsummeres i Strassburger-tesene er av uvurderlig betydning for arbeiderklassens kamp. Vi håper og tror at vi med dette heftet har smidd et kraftig våpen i arbeidernes hender.

Vi oppfordrer alle klassebevisste arbeidere til å skaffe seg heftet, til å spre det på arbeidsplassene, og til å studere det nøye. Hftet kan bestilles direkte fra Kommunistisk Arbeiderforbund, postboks 2863, Kampen, Oslo 5. Pris: kr. 5,-.

Fullstendig ... Forts. fra side 2

befolkningen til "sikre" områder.

Det må slås fast at USA ikke har oppnådd det de ville i Sør-Vietnam, og at USA-imperialismen neppe frivillig slipper sitt tak i Indo-Kina. Derfor er det ikke usannsynlig at Ford-administrasjonen gjenopptar den opptrapping av den militære intervensjon som USA gjennomførte i 60-årene. Det kan i den anledning nevnes at president Ford i begynnelsen av mars mottok den berømte general Westmoreland i det Hvite Hus, og "informerte" generalen om den militære situasjon i Indo-Kina. Etter møtet møtte generalen journalistene på presidentpalassets trapp med disse ordene: "Det finnes bare en ting å gjøre – gjenoppta bombingene."

Det som kan hindre en slik trussel, er en verdensomfattende opinion og vissheten om at før eller seinere vil USA være feid ut av Indokina som Frankrike ble det ved Dien Bien Phu i 1954.

Derfor:

Bryt med Saigon-juntaen!
Anerkjenn PRR!

Eyv.

DET KOMMUNISTISKE PARTIS NÖDVENDIGHET

Innledning til Arvid G. Hansen:

DET KOMMUNISTISKE PARTIS NÖDVENDIGHET

Nå som tidligere benekter sosialdemokratene i arbeiderbevegelsen nødvendigheten av det kommunistiske partiet, av å organisere arbeiderklassens mest framskredne elementer i et fortroppsparti, som kan analysere det kapitalistiske samfunnets og klassekreftenes utvikling på et vitenskapelig marxist-leninistisk grunnlag og dermed lede arbeiderklassen i dens historiske oppgave med å styrte kapitalismen gjennom den sosialistiske revolusjonen og å opprette det klasseløse samfunn.

Også de sosialdemokratene som kaller seg revolusjonære, bl.a. innen SV, benekter nødvendigheten av det kommunistiske partiet. Det de kan strekke seg til, er å anerkjenne at den leninistiske partimodellen var en riktig tilpasning til de spesielle russiske forhold på Lenins tid. Men de benekter bestemt gyldigheten av Lenins partiteori for kapitalistiske land som dagens Norge.

Teorien om den leninistiske partimodellens begrensede gyldighet til det tsaristiske Russland er ikke ny, heller ikke i vårt land. Når f.eks. gruppen omkring tidsskriftet Kontrast fører fram denne teorien, viderefører de bare den fraserevolusjonære tranmælsismens argumentasjon

mot Komintern og NKP i 20-åra. Begeistring over og tilslutningen til bolsjevikerevolusjonen var den gangen enda så sterk i den norske arbeiderklassen at sosialdemokratene ikke kunne ta åpent og fullstendig avstand fra revolusjonen og dens metoder. I stedet ikledde de seg en fraserevolusjonær språkdrakt og framholdt at Lenins parti representerte en riktig organisasjonsmodell for Russland, men ikke for Norge - anført ikke minst av den tranmæltiske teoretiker og nestformann i Arbeiderpartiet, professor Edvard Bull d.e.

I nedenstående artikkel tar Arvid Hansen et oppgjør med denne teorien, og påviser at Lenins partiteori baserer seg på allmenne trekk ved kapitalismen og arbeiderklassen, og derfor har allmenn gyldighet. Artikkelen ble trykt som innledning til Hansens bok "Fra Lassalle til Lenin. En historikk over den norske arbeiderbevegelse og Norges kommunistiske parti", utgitt i 1929 på Internasjonalt Arbeiderforlag. (Vi håper seinere å kunne offentliggjøre hele eller deler av boka, som er et verdifullt bidrag til den norske arbeiderbevegelsens historie, og ikke minst til et oppgjør med opportunist-

men både i arbeiderbevegelsen som helhet og i NKP spesielt.)

Arvid Hansen sto i mellomkrigstida som en av de få eksponenter for den revolusjonære linjen i NKP. I en kort periode etter 1928 ledet han partiet, inntil det så på ny definitivt slo inn på den opportunistiske og revisjonistiske linjen vi kjenner fra dagens NKP.

I vårt land gjenstår ennå byggingen og danningen av det kommunistiske partiet. Det er ikke nok for et parti å kalle seg kommunistisk for at det virkelig skal være det, det kan heller ikke proklameres uavhengig av arbeiderklassen. For at det skal være tale om et kommunistisk parti, må det helt og fullt beherske den marxist-leninistiske teorien, og det må virkelig bestå av arbeiderklassens egne bevisste og framskredne elementer. Et slikt parti vil det høyst sannsynlig ta adskillige år å bygge - og det partibyggende arbeidet ut fra Kommunistisk Arbeiderforbund vil bare kunne lykkes med deltakelse fra de framskredne lag i arbeiderklassen.

De sosialdemokratiske teoretikere søker forklaringen på leninismens partiidé - idéen om den revolusjonære proletariske fortroppskonsolidering i et kampparti som forbereder og organiserer revolusjonen - i spesielle russiske forhold, som skal ha nødvendiggjort dannelsen av et slikt parti. I den vurdering som professor Edv. Bull gir av kampen mellom mensjeviker og bolsjeviker i sin bok om den russiske arbeider- og bonde-revolusjon forsøker han å påvise at den bolsjevikiske partiidé er fremsprunget av en bestemt taktisk-strategisk linje i den russiske revolusjon. Prof. Bull skriver:

"Til bolsjevikenes opfatning at bursjoasiet alt holdt på å bli arbeiderklassens egentlige fiende, svarte deres opfatning av hvorledes partiet best skulde organiseres --- Var det riktig som bolsjevikerne mente å føre kampen på to fronter med engang, både mot tsarismen og bursjoasiet - da måtte det ikke i partiet finnes en eneste mann som kunde falle i fristelse for å alliere sig med borgerskapet - Lenin vilde gjøre partiet til en revolusjonær kamporganisasjon hvor hvert medlem var en disiplinert soldat og var aktivt med i partiarbeidet. Han holdt ikke derfor på et lite parti, åpnet tvertimot i 1905 partiet for alle revolusjonære arbeidere og advarte mot alle sekteriske avsperringstendenser. Et vesentlig ledd i Lenins tankegang er læren om den demokratiske centralisme, som igjen bygger på

hans vurdering av partiets store betydning for revolusjonen. Det parti som skal være revolusjonens og arbeiderklassens vilje, må være en virkelig, handlekraftig enhet, og det kan det bare bli ved stram centralisme".

I og for sig er det ikke noe saklig uriktig i en slik fremstilling av den Lenin'ske partiidé. Men den har den store svakhet at den, ved å ta utgangspunkt i de særlige taktisk-strategiske oppgaver på et bestemt trinn av den revolusjonære bevegelses utvikling i et enkelt land, Russland, har en tendens til å presse den bolsjevikiske partiidé inn i den nasjonale begrensings snevre ramme. Lenins idé som universell idé blir på denne måte ofret på den russiske "nasjonalbolsjevisme"s alter. En slik tendens er ikke berettiget. Den er typisk for sosialdemokratiets krampaktige iver efter å frelse Vest-Europa fra bolsjevismen.

Går vi igjennom debatten på det russiske sosialdemokratiske arbeiderpartis kongress i London i 1903, hvor striden stod særlig skarp mellom bolsjevikenes (Lenins) og mensjevikenes (Martows) partiidé, og studerer vi Lenins utførlige kommentarer til kongressen, vil vi finne at Lenin tok et prinsipielt utgangspunkt for sin stilling til partiets karakter og organisasjonsopbygging. Formelt stod striden om formuleringen av punkt I i partiets statutter. Martow foreslo at punktet om medlemsskapet skulde lyde slik:

"Som tilhørende det russiske so-

cialdemokratiske arbeiderparti gjelder enhver som under anerkjennelse av dets program arbeider aktivt på gjennomførelsen av dets oppgaver under kontroll og ledelse av partiets organer".

I motsetning hertil foreslo Lenin følgende formulering:

"Som partimedlem gjelder enhver som anerkjenner dets program og som understøtter partiet både med materielle midler og ved personlig å arbeide med i en av partiets organisasjoner".

Det er riktig at Lenin i et av sine innlegg på kongressen pekte på at vedtagelsen av Martows statuttforslag "i denne periode av partilivet betyr å åpne døren på vid vegg for alle slags vaklende, usikre og opportunistiske elementer", og han sier også at man bør ikke ha statutter som gjør det umulig å skjelne mellom pratmakere og aktive partiarbeidere.

Men det vesentligste er dog idéen om partiet som arbeiderklassens fortropp. I sin brosjyre "Et skritt fremad og to tilbake" (1904) finnes denne partiidé klart utformet og utførlig motivert. Lenin skriver her:

"Når bare de gjelder som partimedlemmer som er medlemmer av organisasjoner som er anerkjent som partiorganisasjoner, så kan de folk som ikke "umiddelbart" kan tilhøre noen partiorganisasjon, jo dog arbeide i en organisasjon som ganske visst ikke er noen partiorganisasjon, men som dog

har sin tilknytning til partiet. Det kan altså slett ikke være tale om at noen kastes overbord i den forstand at de utelukkes fra arbeidet, fra å delta i bevegelsen. Tvertimot, jo fastere våre partiorganisasjoner blir, som omfatter de virkelige socialdemokrater, (=Revolusjonære socialister, kommunister) jo mindre vankelmot og usikkerhet der finnes innenfor partiet, desto mer omfattende og mangesidig, desto rikere og mer fruktbringende vil partiets innflytelse være på de elementer av arbeidermassene som omgir partiet og som ledes av det. Man må dog virkelig ikke sammenblande partiet som arbeiderklassens fortropp med hele klassen".

Nettopp denne sammenblanding av begrepene parti og klasse danner i våre dager det teoretiske utgangspunkt for de fleste angrep innen arbeiderbevegelsen på den kommunistiske partiidé. Særlig i land med slike tradisjoner innen arbeiderbevegelsen som Norge er det derfor av betydning å skape klarhet over leninismens vesen nettopp på dette avgjørende punkt. Om spørsmålet klasseparti - fortroppsparti skriver Lenin:

"Av hvilken grunn, i kraft av hvilken logikk skulde der av den kjensgjerning at vi er et klasseparti kunne trekke den slutning at det er unødvendig å skjelne mellom dem som tilhører partiet og de som er tilknyttet partiet? Tvertimot: Nettopp fordi der består en forskjell i bevissthetsgraden og i graden av aktivitet er det nødvendig å gjennomføre en forskjell i graden av forbindelse med partiet. Vi er et klasseparti, og derfor må næsten hele klassen (og i krigstiden, i borgerkrigens tid, også hele klassen uten undtagelse) handle under vårt partis ledelse, må slutte seg så nært som mulig til vårt parti, men det vilde være verdensfremmed sentimentalitet og "chvostisme" å tro at næsten hele klassen eller hele klassen overhodet noensinne vil være istand til under kapitalismen å heve sig til sin fortropps, sitt socialdemokratiske partis bevissthet og aktivitet. Ennu har ingen fornuftig socialdemokrat tvilt på at selv fagorganisasjonen (som er mer primitiv, mer tilgjengelig for de utviklede massers bevissthet) under kapitalismen ikke formår å omfatte næsten hele eller hele arbeiderklassen. Man vilde bare bedra sig selv og lukke øinene for våre opgavers veldige storhet, hvis man vilde glemme forskjellen mellom fortroppen og de samlede masser som søker hen til den, hvis man vilde glemme fortroppens stadige plikt til å heve bredere og bredere lag op på dette høie nivå - Vi vilde vugge oss inn i naive sentimentale drømme, hvis vi vilde få oss selv og andre til å tro at enhver streikende arbeider kan være en socialdemokrat og medlem av det socialdemokratiske parti, - under den grenseløse splittelse, underkuelse og avstumpning som under kapitalismen uundgåelig må tynges på ytterst brede lag av "utlærte", ukvalifiserte arbeidere. - Vi er et klasseparti, for såvidt vi faktisk leder næsten hele eller uten undtagelse hele proletariats klasse, men bare folk av Akimofs type kan derav trekke den slutning at vi i ord må sette likhetstegn mellom partiet og klassen".

Begrunnelsen for partiets nødvendig-

het ligger således, ifølge Lenin, i klassens, arbeiderklassens uensartethet. Denne begrunnelse for den kommunistiske partiidé er nærmere utformet i Lenins senere skrifter og i Bucharins verk om den historiske materialismes teori. Bucharin fremhever på den ene side at de økonomiske enheter er uensartet - der finnes storindustrielle fabrikker med et konsentrert proletariat, og der finnes en masse små spredte håndverksmessige bedrifter. Der finnes bedrifter med et moderne, mere eller mindre tayloristisk utbytningssystem, og der finnes bedrifter hvor det man kaller patriarkalske tilstande ennu til en viss grad hersker. På den annen side oppstår og vokser arbeiderklassen ved stadig tilsig av elementer fra andre samfundslag som etterhånden trekkes inn i industrien, fra bøndene, håndverkerne, byenes småborgerskap osv. Man taler om første, annen og tredje generasjon av industriarbeidere. Også dette forhold spiller en rolle, også dette forhold skaper en viss uensartethet i proletariats psykologi og ideologi. Proletariatet er mer eller mindre enhetlig sammenlignet med andre klasser. Men betrakter man dets forskjellige deler er det ikke enhetlig. Enhver som kjenner arbeiderbevegelsens praksis er fullt klar over dette forhold som symptomat-

isk kommer til uttrykk i de mest forskjelligeartede foreteelser, som f.eks. opmøteprosenten i organisasjonen, passive og aktive medlemmer, pliktoppfyllende og mindre pliktoppfyllende, offervillige og mindre offervillige, solidariske elementer og streikbrytere. Disse forskjellige kategorier, som vi her bare nevner til illustrasjon av arbeiderklassens uensartethet, bekrefter riktigheten av den Lenin'ske teori om partiets førerskap. I kraft av at proletariatet ikke er enhetlig, hverken i sin materielle stilling i produksjonsprosessen eller i sin klassebevissthet, i sin bevissthet om hele klassens interesser, i kraft av at arbeiderklassens kamp er uundgåelig og i kraft av det historiske mål for denne kamp trenger arbeiderklassen en ledelse, så meget mer som den står likeoverfor en mektig motstander med sterke centralistiske maktmidler til sin rådighet. "Hvem skal lede hele klassen? Naturligvis den mest fremskredne, best skolerte, mest sammensveiede del. Denne del er partiet".

Det er denne Lenin'ske partiidé som har fått sin utforming i definisjonen

av det kommunistiske parti på Kominterns 2. verdenskongress:

"Det kommunistiske parti er en del av arbeiderklassen, den mest fremskredne og klassebevisste og derfor mest revolusjonære. Det kommunistiske parti blir dannet ved et naturlig utvalg av de beste, mest klassebeviste, mest offervillige og klartskuende arbeidere. Det kommunistiske parti har ingen interesser som avviker fra den samlede arbeiderklassens interesser. - Det kommunistiske parti er det organisatoriskpolitiske rør, ved hjelp av hvilket den mest fremskredne del av arbeiderklassen er istand til å styre den samlede masse av proletarer og halvproletarer i den riktige kurs. - Begrepet parti og begrepet klasse må holdes strengt ut fra hverandre. - Kommunismens oppgave består ikke i å anpasse sig efter de tilbakeliggende deler av arbeiderklassen, oppgaven består i å løfte hele klassen op til det nivå hvor den kommunistiske fortropp befinner sig".

Det er uten videre klart at der er en indre sammenheng mellom den bolsjevikiske partiidé og læren om proletariatets diktatur. Det er i den proletariske revolusjons epoke, i den tidsalder da omstyrtingen av det imperialistiske verdenssystem gjennom proleta-

riatets revolusjonære makterobring står på historiens dagsorden, det er i denne historiske epoke at proletariatet trenger et revolusjonært kampparti, et kommunistisk parti. De socialdemokratiske partier, som vokste sig store og sterke før krigen, i den førerevolusjonære periode, i parlamentarismens glanstid, i den opadstigende kapitalismes og reformenes tid, var vesentlig et verktøi for den fredelige parlamentariske kamp, de var "fredsinstrumenter" som Kautsky sa efter sammenbruddet den 4. august 1914. Disse partier stilte sig ikke som oppgave å forberede proletariatet for revolusjonen, ennu mindre var de innstillet på å spille førerens og organisatorens rolle i revolusjonen.

Den revolusjonære epoke, som i internasjonal målestokk blev innledet ved den seirrike russiske proletarrevolusjon i 1917 stiller proletariatet overfor helt nye oppgaver. Stalin formulerer disse nye oppgaver således: "Å ombygge hele partiarbeidet på en ny revolusjonær basis, å opdra arbeiderne til den revolusjonære kamp om makten,

Forts. neste side 9

å forberede og trekke til sig reservene, å knytte forbindelsen med proletariatet i nabolandene, å sette sig i stadig kontakt med frihetsbevegelsen i koloniene og i de undertrykte land".

Bare et parti som helt igjennem er besjelet av idéen om den internasjonale revolusjon og som er gjennemsyret av viljen til å virkeliggjøre proletariatets diktatur kan stille sig i spissen for løsningen av disse nye kjempemessige oppgaver. For å løse disse oppgaver trenger et parti som "er tilstrekkelig dristig til å lede proletariatet frem til kampen om makten, har tilstrekkelig erfaring til å kunne klare sig i revolusjonens innviklede forhold, og er tilstrekkelig lett å manøvrere, så det kan omgå og redde sig vekk fra de forskjellige undervannsskjær på veien til målet".

I sin begrunnelse for de kommunistiske partiers nødvendighet fremhever Stalin ennu et moment, som kanskje mere enn noe annet er av internasjonal karakter. Stalin peker på at selve forholdene under imperialismen, med dens uundgåelige kriger og kriser, skaper det avgjørende behov for en konsentrering av alle proletariske krefter i ett punkt, samlingen av alle den revolusjonære bevegelses tråder i en hånd I første rekke - skriver Stalin - er partiet nødvendig for proletariatet som generalstab for den seirrike kamp om makten. Man behøver ikke å føre bevis for at det russiske proletariat ikke hadde kunnet virkeliggjøre sitt revolusjonære diktatur uten et parti som kunde samle proletariatets masseorganisasjoner om sig, og som under kampen kunde centralisere ledelsen av enhver bevegelse".

Selv centrismens ideologer fremhever undertiden den rolle som det kommunistiske parti har spillet i den russiske revolusjon. Professor Bull skriver at de russiske bolsjeviker "har lært hvad organisasjon og planmessighet betyr for revolusjonen, hvorledes modig offervillig handling, bevisst samlet mot målet, er likeså nødvendig for revolusjonens seier som selve den økonomiske og sosiale modning". Elementer som på ingen måte står på kommunismens grunn, er undertiden villig til å anerkjenne at "oktoberrevolusjonen ikke vilde ha vært mulig uten det bolsjevikiske parti".

Det kan samtidig spores en ganske sterk tendens til å forherlige det kommunistiske parti i Russland i motsetning til og på bekostning av de kommunistiske partier i hele den øvrige verden. Sovjet-Unionens kommunistiske parti er idag et millionparti som har makten i et stort rike. De kommunistiske partier i Vest-Europa står ennu, stort sett, overfor et overmektig sosialdemokrati og har ennu ikke vunnet noen avgjørende seire. Man glemmer at det tok 25 år å bygge op et seirrikt kommunistisk parti i Russland. Det kan derfor være på sin plass å minne om visse tall og kjensgjerninger som karakteriserer det russiske partis stilling før det revolusjonære gjennombrudd i november 1917.

Den 22. januar 1915 var det bare 2 pst. av arbeiderne i Petrograd som fulgte bolsjevikenes appell om å feire 10-årsdagen for den "blodige søndag" med streik. Den 22. januar 1916 blev streikeparolen fulgt av 36 prosent av alle Petrograds arbeidere. Den 22. januar 1917 streiket over 50 prosent. Selv i Petrograd hadde bolsjevikene umiddelbart foran marsrevolusjonen ikke det

virkelig flertall av arbeiderklassen bak sig. Før marsrevolusjonen tellet den sterkeste bolsjevikiske partiorganisasjon - Petrograd-organisasjonen - i beste fall mellom 1500 og 2000 medlemmer, blandt en arbeiderbefolkning på 440 000. Bare en halv prosent av arbeiderne var organisert i partiet. Blandt 400 000 arbeidere i Moskva-guvernemetet var bare mellom 400 og 500 medlemmer av partiet. Særlig i krigsårene var de vanskeligheter som partiet hadde å overvinne ikke til å spøke med. Det lyktes ikke å få innkalt en eneste distriktskonferanse, ennsi en landskonferanse. Der hersket en stadig mangel på partifunksjonærer og litteratur. Ikke desto mindre lyktes det bolsjevikene under krigen å bygge op en hel rekke halvlegale og illegale arbeiderorganisasjoner: streikekomiteer på bedriftene, ernæringsutvalg, bedriftskommisjoner, illegale fagforeningsceller og en sammenslutning av disse celler til større organisasjoner. Ikke desto mindre lyktes det bolsjevikene mere og mere å ta ledelsen i arbeiderklassens streikekamper, å forvandle

streikene til politiske kamper mot regjeringen og den imperialistiske krig, å vinne stadig fastere fotfeste innen arbeiderklassen, særlig på de store verksteder og fabrikker, forberede oprøret, forvandle den imperialistiske krig til borgerkrig og proklamere sovjetrepublikken i Russland. Hvorfor kunde revolusjonen lykkes? Fordi det kommunistiske parti hadde utviklet sig og befestet sin innflytelse som arbeiderklassens bevisste fortropp, som dens organiserte kampavdeling, som det viktigste verktøy for proletariatets diktatur, fordi det hadde fordrevet de vankelmødige, usikre, upålitelige elementer fra partiets rekker, fordi det var et parti med ett program, ett mål, én vilje - ikke et blandingsparti av revolusjonære og kontrarevolusjonære, men et enhetlig, fast disiplinert parti av virkelige revolusjonære.

Derfor er det kommunistiske parti i Sovjet-Unionen, Lenins parti, blitt forbilledet, det lysende eksempel for de kommunistiske partier i alle land.

Arvid Hansen:

Er---

Det er alltid så mye å forundre seg over - og en skal forundre seg. Den dagen en mister den evnen, har en tapt noe vesentlig.

Og - det er nå så rart da - - -

Ifølge kjente massemedia og pålitelige rykter pågår det en hensynsløs og grusom maktkamp innen Arbeiderpartiet. Kampen gjelder hvem som skal ha æren av å kjøre partiet enda lenger ned i grøfta enn det befinner seg i dag. Underlig nok er det flere som er interesserte i å ta den jobben.

De underligste midler og våpen er tatt i bruk, men foreløpig har det vært lite skyting. Noen skikkelig opprensning forekommer derfor ikke - foreløpig.

Nå er det alminnelig kjent at Bratteli er en tørr, trøtt og kjedelig politiker - og som herren er vil også hans tjenere være. Derfor er det kanskje naturlig at en av de mest anvendte metoder i maktkampen er "kjedebrev".

I tillegg benytter enkelte så besmittede, beryktede og venstrevridde våpen som Tv og radio. Etter de siste fordømmelsene fra deres egne toppfolk er det helt utrolig at noen kan synke så dypt, men i politikk er ingenting for simpelt for sosialdemokrater.

Men nå går det framover med moralen oppe på Marienlyst. Etterat Lillelien fikk påtale i avisene for sitt lite overveide og spontane utbrudd om øl etter årets Holmenkoll-renn, overveier en nå på enkelte hold om en ikke på litt sikt bør kutte ut alle meningsfylte program. Folk som gjerne vil følge med, hører jo på Sverige likevel. Foreløpig er en imidlertid innstilt på å beholde andakten og værmeldinga. Betingelsen er at den siste leses av en prest forat en

skal være noenlunde sikker på at baning ikke forekommer.

Kristelig Folkeparti fører naturlig nok an i kampen, tett fulgt av Arbeiderpartiet. Det foregår nemlig en sterk vekkelse der for tida.

Tru om det kan ha noe med valget til høsten å gjøre?

LES OGSÅ

PROLETARER I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

Fås ved henvendelse til:

Kommunistisk Universitetslag,
Filosofisk Institutt
Blindern
Oslo 3

I Sverige har det i år pågått en langvarig og hard streik blant rengjøringskvinner på forskjellige arbeidsplasser (se den røde Arbeideren nr. 3/75). Det startet med krav om høyere lønn og bedre arbeidsforhold. Sympatistreiker fulgte, der også egne krav ble reist. På enkelte arbeidsplasser fikk de streikende rengjøringskvinnene kjempet gjennom forbedringer. Men de streikendes "eget" forbund, Fastighetsanställdas Förbund, og arbeidskjøperne forsøkte gjennom det tradi-

sjonelle klassesamarbeidsopplegget å manipulere og splitte den voksende solidariteten blant de streikende. Men solidariteten innen klassen vokste også utenfor de streikendes egne rekker. Ved avskjedigelser, utpeking av enkelte streikeledere, bruk av arbeidsrett og streikebrytere klarte imidlertid arbeidskjøperne i samarbeid med LO etter hvert å splitte streikefronten. Streikebryterne var finske kvinner som ikke forsto svensk og ikke visste hva de gjorde! Det hører med til his-

torien at "facket" ikke hadde en eneste tolk til rådighet!

Vi gjengir nedenfor en tale Maja Ekeløf holdt på et solidaritetsmøte for de streikende rengjøringskvinnene i Karlskoga. Maja Ekeløf er rengjøringshjelp og for øvrig kjent for å ha skrevet boka Rapport från en skurhink, på norsk Rapport fra ei skurebøtte.

MAJA EKELØF:

"Fei rent rengjøringskvinner"

Allerede på folkeskolen traff jeg et menneske som syntes at praktisk arbeid var simpelt. -Det var lærerinnen vår. Til de gutta som hadde vanskelig for å lære å lese, sa hun: "Du blir bare vedhogger." Til jentene sa hun: "Du blir bare tjenestejente."

Jeg ble verken vedhogger eller tjenestejente... jeg ble vaskekone.

Og jeg vet hvor lite verdsatt rengjøringshjelpsykket har vært - og er. Det er slik med rengjøring at ingen synes å merke det hvis det blir ordentlig gjort hver dag - men slurves det med rengjøringen - eller hvis den ikke blir utført - DA MERKES DET. Skitt og lort må bort.

En gang i 50-åra kjente jeg en kone som også var rengjøringshjelp.

En av jobbene hennes var rengjøring av en avis ekspedisjon. Så ba hun meg vaske for henne en uke. Hun kunne ikke få fri hvis hun ikke skaffet en vikar. Jeg lovte henne å gjøre rent. Og gjorde det også.

Jobben hennes var fanken så dårlig betalt. Fem kroner gangen... Da hun kom tilbake, sa jeg til henne at hun måtte kreve høyere lønn. -Jeg har bedt og kranglet, men sjefen for dette sier at jeg ikke kan få mer. -Da skal du bli med i fagforeningen, sa jeg. Vi visste ikke så mye om fagforeningen noen av oss - men trodde selvsagt den var til for arbeidere med dårlig lønn.

- Etter en tid traff jeg henne. -De pratet så mye - men jeg fikk ikke bli medlem, verken i det kommunale eller Fastighetsanställdas Förbund, sa hun. Vi syntes det var underlig.

Etterpå har jeg jo forstått at et enkelt menneske ikke kan få sine krav

oppfylt. Verken overfor fagorganisasjonen eller foretaket. En må være mange og enige.

Når jeg hadde det som verst økonomisk, pleide jeg å skrive noen innlegg når det var noe jeg syntes var ekstra ille. Det gjorde vel ikke akkurat noen nytte, men det lettet litt for det presset en ALLTID lever under når en ikke tjener så mye at det rekker til mat, husleie, elektrisitet, og det en må ha til livets opphold. En gang i en kaffepause på jobben fikk jeg se i Karlskoga Tidning en artikkel om et kommunalt møte. Der ble det diskutert spørsmålet om en rasjonaliseringseksperter samt at maskiner skulle kjøpes for å få ned rengjøringskostnadene. Mange rengjøringskvinner får avskjed nå, tenkte jeg - og ble så opprørt at jeg ikke kunne vaske ferdig. Jeg satte meg ned og skrev et innlegg om hvor ille jeg syntes det var at arbeidere aldri kunne føle seg trygge... Hvilken trygghet fins for mennesker UTEN ARBEID???

En annen gang da noen byråkrater hadde vært nedlatende mot meg, snekret jeg sammen et dikt som jeg kalte "Från ett golv". Det lød slik:

En städerska är jag som skurar
jag ser bourgeoisin från ett golv.
Jag ser deras dryga miner,
men klassar den närmast för noll.
Ty ingenting annat i skallen
de har än sitt lönelöft
att klättra på samhällsstegen
är det enda som rör dem ett dyft.

De går där och sprätter förnämligt
och tror att de visa är
stackars arma satar -
blott fåfängans mantel de bär.

Det der skrev jeg som en slags hevn mot dem som behandlet oss kroppsar-

beidere som en slags dårligere mennesker uten utdanning. Jeg skrev mange innlegg i den tiden - men å være ALENE og kjempe DET GÅR IKKE. - Men rengjøringskvinnene som nå har gått ut i streik, kan bli flere og flere, og bli en slik kraft at de får gjennom sine krav. Vi må støtte dem og danne en opinion. Nå fins det riktignok mennesker som sier at det blir kaos på arbeidsmarkedet hvis arbeidere går til streik uten at fagforeningen har gitt dem lov.

Hvilket KAOS er de redde for???

Er det det som oppstår hos bedriften når profitten trues???

En synes istedet at de som snakker om kaos, først og fremst skulle tenke på å hjelpe arbeidere til høyere lønn, slik at underbetalte arbeidere og familiene deres kommer ut av det økonomiske kaos de stadig lever i.

Du rengjøringskvinne - FEI RENT.
Tenk på at du har 150.000 søstre.

Maja Ekeløf.

Filmen "STREIK"

Borger-kommentar: "Den burde vært i farger"

For en tid siden var det klart at muligheten for å virkeliggjøre en spillefilm med dokumentarisk grunnlag i en av 70-års første industristreikekamper - Saudastreiken 1970 - var innen rekkevidde.

Flere filmkunstnere var interessert og mulighet for statlig støtte så det også ut til at man kunne få presset fram. Det faktum at streikende sjøl gjennom Sauda fabrikkarbeiderforening og "Ovnshusgruppa ved EFP" skulle medvirke både som konsulenter og aktører i filmen gjorde at man hadde all grunn til å forvente et bra resultat.

Det er et faktum at til og med borgerlig-liberale har følt et savn ved at Norge har vært ekstremt fattig på realistiske filmer omkring faktiske hendelser, omkring arbeidskonflikter og industriarbeiderens liv og vilkår overhodet, ikke bare siden krigen - men over hele tida siden begynnelsen av århundret.

Det måtte komme noe tilslutt.

Men at borgerskapet og det etablerte L.O.-byråkratiet fikk et støkk da planene om en Spillefilm (for kinoene) med bakgrunn i Sauda-streiken blei lansert var fullt forståelig. Den ville streiken ved EFP i Sauda i 1970 representerte nemlig noe langt mere enn en lokalinspirert konflikt som man kunne dvele ved isolert, uten å føle sjølve at arbeiderklassen ubønnhørlig arbeider seg fram til kampposisjoner som viser at ingen vei går utenom en uforsonlig konfrontasjon med industriherrenes samfunn - og at klassen er latent med en uovervinnelig kraft som også i sin tur vil anvendes til å skape sitt nye samfunn under sitt herredømme.

Etter Kiruna-streiken i Sverige ved årsskiftet 69-70 kom NORGAS-streiken 1970 - deretter konfliktene i Odda og Saudastreiken juni s.å. Videre var det en rekke konflikter rundt i landet spesielt innen kjemisk industri. Seinere på høsten kom streiken ved Oslo Sporveier.

Streikene ved NORGAS, Odda, Sauda og Oslo Sporveier hadde flere ting til felles.

1. De var forberedt og streikeledelsen gjennomførte masselinje.
2. Den organisatoriske disiplin blei tatt alvorlig - samtidig som den konsekvente linje i dette blei identisk med egne arbeideres bevisste krav.
3. Taktikk og strategi blei tatt alvorlig, - analyse av egen stilling og motstanderne (arbeidskjøperne og deres lakeier) sin stilling blei gjennomgått foran streikens utløsning.
4. Statens og L.O.-byråkратиets rolle blei gjennomgått og parolene "Tvers gjennom lov til seier" og "vent dere ikke noe fra de faglige pamper" blei i det minste akseptert som retningsgivende for kampen.
5. Streikene var (sjøl om de blei ut-

løst av særegne lokale forhold) et uttrykk for et alment (latent eller bevisst) ønske om å reise seg til kamp mot lønnsnedpressing og rasjonalisering gjennom tvangsaftaler som blottla arbeiderne fullstendig for økende kapitalistiske utbytting. Streikenes almene innhold blei framhevet av de streikende og ikke underslått til fordel for snakk om at: vi streiker fordi særlig vi har det værre enn alle andre.

6. Ut fra vissheten om det almene trekk ved streiken kunne man stole fullt og fast på andre arbeideres vilje til solidarisk støtte - tross forventet iherdig sabotasje fra L.O. og egne forbund, hets fra den etablerte presse og bekymrede formaninger endog fra "venstre"-sosialistisk hold.
(Faktum var også at ingen av de nevnte streikende blei skuffet - den økonomiske og politiske støtte var upåklagelig.)
7. Inspirasjonen til å gjennomføre kampene etter disse retningslinjer kom fordi en viktig forutsetning var tilstede: Folk med ihvertfall elementær kjennskap til marxismen-leninismen fantes blant de streikende (de blei ledende) - folk som gjennom de siste års erfaringer hadde deltatt i debatten om arbeiderklassens vei med utgangspunkt i den vitenskapelige sosialisme. Kjennskapet til "Strassbourgetesene" var der.

Disse streikekamper, som nettopp Saudastreiken står som et av de gode eksempler på, hadde enorm betydning. Den solidaritetsbevegelse som hver gang kampen blei mere skjerpet, - het sen og forræderiene mere rabiatt, - økte i styrke og viste at arbeiderklassen hadde fått en kraftig inspirasjon. Borgerskapet var rystet - sosialdemokratiet var kraftig rokket som sikker "siste skanse" for kapitalen.

Dette var Saudaarbeidernes bidrag til hele arbeiderklassen i Norge, likesom NORGAS-arbeiderne først hadde vært det.

NORGAS-arbeidernes kamp hadde vist en viktig metode i praksis som Sauda-arbeiderne kunne bruke, - derfor var da også NORGAS-arbeiderne mektig populære blant Saudaarbeiderne for deres kamp - den blei oppfattet som innledning til sin.

Bare det at arbeiderne ved hjelp av en "uhørt" standhaftighet og med beundringsverdig sjølsikkerhet slengte hele det før så fryktinggydende Arbeidsrettsapparatet tilside ved å trampe vei uten å vike - tvers igjennom både dom og trusler om økonomiske represalier - fikk arbeidere over hele landet til å jubile. En ny kampposisjon var vunnet - en skanse var tapt (ihvertfall midlertidig) for borgerskapet.

Svakheter? Var det ikke det? Jo,

sjølsagt - det var det klart i alle disse streikekamper. F.eks. evnet man ikke på alle områder å forhindre L.O.-byråkratiet å manøvrere seg (ved hjelp av de førnevnte "ukompromitterte" "venstre" sosialister) inn bakdører for å spille sin rolle, spesielt i streikenes siste fase, - men hovedsida var bra, - og derfor ga kampene også resultater m.h.t. krava som var stilt.

Kjell Pettersen filmhelt på en kveld

Hvordan takler så filmen disse spørsmål? Dessverre dårlig. Filmen gir et bra bilde når det gjelder de reinte spontane uttrykk i forargelsen over Kjemisk-Forbunds forræderiske holdning overfor ovnshusarbeidernes krav, men den begrenser seg bevisst (!) til disse spontane uttrykk - ja, de opphøyes til å bli såkalte høydepunkt i visinga av motsetninga mellom arbeidere og L.O.-byråkrati/klassemarbedslinje.

Sjølve det byråkratiske (les: sentralistiske) i L.O.s oppbygging og etterhvert praksis - som har fjernet seg fra utkantdistriktene blir framstilt som årsaken til all elendighet!

Innholdet i "Grasrot"-replikken som (etter filmens intensjoner) skulle ramme forbundspampen midt i solar plexus på arbeidermøtet huskes godt: "Det er lenge siden du og de andre inne i Oslo i ledelsen har brydd dere om å kjenne hva vi arbeidere i Sauda mener og føler". - "Dere veit ikke lenger noe om oss!" o.s.v.

Vi synes å gjenkjenne AKPs helt forskrudde forståelse av hvorfor og på hvilket grunnlag arbeiderklassen har sitt motsetningsforhold til kapitalen og dens lakeier - og at dette motsetningsforhold slett ikke er identisk med den reinte småborgerlige "kamp mot sentraliseringa".

(I og med at deres (AKPs) aktive finger gjenkjennes i flere av filmens opplegg og aspekter er vel ikke dette å undres over.)

Det er også tydelig at man gjennom hele filmen ikke har funnet det kunstnerisk nødvendig å gi filmen noe annet (ikke engang symbolsk) eksteriør enn Saudas særegne geografi - vakker og nasjonal/vestlandsk mellom fjell og ved en trang fjord - med småbyhus-idyll.

Klasseforskjell og sjøl de ytre kjennetegn på den er filmen blottet for. Alle som har vært der kjenner det tradisjonelle klasseskille mellom borgerskap og bedrestilte på den ene sida og industriarbeiderne på den annen side, - ja den kan godt fotograferes - også f.eks. skillet mellom de fines og arbeidernes bydel.

Men så er det tydelig at Saudastreiken som uttrykk for hele den norske arbeiderbevegelses gryende reisning - et symptom på 1970 - det unngår man å berøre.

Innledningsvis henvises til utspringet i Kiruna-konflikten (den var nevnt), men også her er det tydelig at man vil oppløfte en underordnet parallell til hovedsak.

Kiruna var også et utkantdistrikt - Forbundsledelse og byråkratene som bestemte var der i Stockholm fjernt fra Kiruna som parallell til Sauda kontra Oslo-byråkratiet!

Det var påtakelig at man bevisst unnlot å nevne f.eks. NORGAS uten i en bisetning.

En annen sak var at man fullstendig unnlot å komme inn på den store solidaritetsbevegelse som vokste fram blant arbeidere i hele landet, ja utover landets grenser også.

Alle som hadde føling med streiken veit at dette hadde en enorm betydning og spilte den avgjørende rolle under de forskjellige faser av utviklinga av kampen - både for streikeledelsens politikk og de streikendes egen stemning.

Motstanderens disposisjoner blei også bestemt av dette på avgjørende vis.

F.eks. blei stevninga til arbeidsretten oppgitt av E.F.P.-ledelsen og NAF av hensyn til støtten til de streikende fra andre arbeidere. Man ville ikke risikere hva den kunne utvikle seg til.

"M.L."-gruppens rolle greide filmen slett ikke å gi noe å lære av. (Bortsett fra den viktige sak man fikk et glimt av - nemlig at man hadde studert "Strassbourgetesene".) Fullt så ille

Fra filminnspillingen - Kjell Pettersen ytterst til høyre.

som å begrense seg til korrigerende av Kjell Pettersens omgang med øl var det vel ikke under streikens siste faser? Eller var det ikke det?

La oss ta med en sak som tross svakhetene virkelig gir seerne et verdifullt utbytte, - noe annet ville vel vært umulig.

At fagforeninga måtte gå ut bakdøra når kampen skulle iverksettes kom greit og klart fram. For alle som fabulerer om å bruke fagforeninga til direkte

kamporganisasjon bør dette mane til ettertanke!

Tilslutt. Avslutningsscenene fra arbeidsretten etter gjennomføringa av streiken fram til garantiene om ny og bedre lønnsavtale, var også skuffende. Tor Obrestads bok viste store feil og mange feiloppfatninger også når slutten skulle oppsummeres, men filmen falt fullstendig igjennom, og undertegnede synes det var direkte deprimerende å se Kjell Pettersen radbrekke sin egen avslutningstale på festmøtet, slik vi så på filmen.

Hele møtet viste i virkeligheten hvordan Saudaarbeidernes kamp var endel av hele arbeiderklassens kamp. Det var stor glede over den nye kampsolidaritet man hadde erfart. En blomst blei overrakt som symbol på dette også på slutten. Den blomsten var borte på filmen, og erkjennelsen av arbeiderklassens høying av kampen for sin sak, og den solidariske forbindelsen, samt kampens almenne trekk som klassekamp blei i filmen gjennom Kjell Pettersens munn (virkeligheten var bedre!) forvandlet til "Den nye enhet som var skapt mellom arbeiderne og bygdefolket".

Ikke rart at borgerskapets første redsel og raseri mot at filmen (som kunne ha blitt ubehagelig for dem) blei endret til lutter velvillighet når den fant sin form:

"Synd den ikke var i farger".

Kjell Hovden.

Om studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunn-sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr.1.
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

Heftet "Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister", kr.1.-

"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.

Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

"De økonomiske kampers lærdommer"

(Strassbourgetesene), kr.4.-

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipp-program og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1-1973, kr.2.-

"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober), kr.4.-

J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg), kr.3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner" (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO, som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid's første program."

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" - (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

Arbeiderklassen og den økonomiske krise

AKSJONSENHET MOT BORGERSKAPETS FORSØK PÅ Å VELTE BYRDENE OVER PÅ ARBEIDERNE !

Etter den lange, mer eller mindre jevne oppgangsperioden etter den andre verdenskrigen begynner nå en mer "normal" konjunkturutvikling å sette sitt preg på den kapitalistiske verdensøkonomien. De idylliske framtidsutsikter om at arbeidsløsheten aldri mer ville komme til å overstige 2-3%, et stadig omkved hos borgerlige økonomer så seint som på slutten av 60-åra, er nå som blåst bort av den kapitalistiske virkelighetens iskalde vind. Det er inntrådt en fase av stagnasjon og depresjon - som produserer større og større arbeidsløshet og overproduksjon, og som beveger seg mot krise.

Konjunkturutviklingen innebærer stadig skiftende betingelser for klassekampen. For kommunistene - arbeiderklassens organiserte fortropp - er det en ufravikelig oppgave å følge denne utviklingen og legge opp til en politikk som til enhver tid er tilpasset de vekslende vilkår og de skiftende styrkeforhold mellom klassene.

HØYKONJUNKTUREN 1973-74

Under den økonomiske oppgangen i 1973 og 74 la Kommunistisk Arbeiderforbund gjennom sitt organ den røde Arbeideren stor vekt på denne oppgaven. I nummer etter nummer pekte vi på utviklingen av høykonjunkturen og de vilkår den innebar for arbeiderklassen. Vi pekte på at den betydde et stadig økende behov for arbeidskraft, et stadig strammere arbeidsmarked, og dermed en ytterst gunstig situasjon for krav om lønnsforbedringer. Mens SV og AKP ikke ønsket noe oppsving i arbeiderklassens selvstendige kamp, men gjennom sine småborgerlige paroler fra EEC-kampen var opptatt med å samle flest mulig stemmer fra alle klasser og lag til Stortingsvalget, og seinere forsøkte å samle "hele folket" i en moms-kampanje som var dømt på forhånd, samt begynte å "forberede tariffoppgjøret 1974" - agiterte og propaganderte den røde Arbeideren for å utnytte høykonjunkturen til å reise kampen for høyere lønn på grunnplanen, straks og uavhengig av LO og tariffoppgjør, etter mønster av de ulovlige streikene i 1970-71. Vi var klar over at situasjonen var av en slik karakter at om ingen kommunister var i stand til å ta ledelsen i denne kampen, ville den likevel oppstå, spontant, som følge av presset i selve situasjonen. Og det gjorde den. Høsten 1973 startet det opp en sammenhengende streikebevegelse som varte helt fram til årsskiftet 1974-75 - bare avbrutt av våroppgjørsperioden 1974, betegnende nok den mest rolige fasen av disse halvannet åra! (Jfr. bl.a. Saugbruks, Union, Aker/Verdal, Holmenkolbanen, Hydro, kjøttarbeiderne, heismontørene, tlf. sentralmontørene.) På grunn av kommunistenes svake stilling hadde disse streikene riktignok delvis en sviktende og forræderisk ledelse, slik at de i stor grad endte med kapitulasjon og nederlag. Og ved årsskiftet 1973-74 kunne Arbeidsgiverforeningen,

trass i den spirende streikebevegelsen, med tilfredshet slå fast at det var gått langt færre arbeidsdager "tapt" som følge av konflikter enn ventet. Arbeidskjøperne var altså på sin side klinkende klar over situasjonen!

Økonomisk kamp under en høykonjunktur har viktige siktemål ut over den umiddelbare lønnsøkning. Rent bortsett fra at den bringer arbeiderne i motsetning til kapitalistklassen og den borgerlige stat, og dermed tenderer mot å peke ut over kapitalismen, kan den bidra til en økning av ikke bare den stadig skiftende prisen på, men av den historisk foranderlige verdien av arbeidskraften - slik at arbeiderklassen står i en gunstigere utgangsposisjon når høykonjunkturen tar slutt og arbeidsløsheten og kapitalens offensiv mot arbeiderne tar til. Bl. a. derfor søker kapitalistklassen også under høykonjunkturen å holde lønningene nede, selv om de har god margin til å betale ut mer.

Hvem skal spenne inn livreima?

1974-75: STAGNASJON OG DEPRESJON

I løpet av 1974 tok den internasjonale høykonjunkturen slutt, og ble av-

løst av stagnasjon, depresjon og økende arbeidsløshet. Denne situasjonen byr på nye vilkår for forholdet mellom arbeid og kapital. Under oppgangskonjunkturen blomstrer kapitalakkumulasjonen på grunnlag av de gunstige betingelser som den forutgående depresjon har skapt, i form av ledig og billig arbeidskraft og billigere produksjonsutstyr. Dette resulterer i en økt profitttrate for kapitalen. Den økte profittraten medfører økende investeringer, økende etterspørsel og ytterligere utvidet virksomhet. Oppgangen varer ved inntil den ledige arbeidskraften på ny er sugd inn i produksjonen. På dette tidspunkt stiger prisen på arbeidskraften slik at økende investeringer ikke i samme grad øker merverdien - det vil si: profittraten faller. Profittraten kan nå bare opprettholdes ved økt utsvetting og lønnsnedslag, noe det fins fysiske og moralske grenser for. Dermed synker investeringene - og det inntreffer en situasjon med overproduksjon, som bare er et uttrykk for den inntrufne overakkumulasjon av kapital og den tilsvarende synkende profittraten. Dette fører til stagnasjon og depresjon, som så igjen med sin økende arbeidsløshet danner grunnlag for en ny oppgang.

Dagens stagnasjon og depresjon i den kapitalistiske verdensøkonomien innebærer altså at arbeiderne ikke lenger har et stramt arbeidsmarked å spille på i den økonomiske kampen, men at kapitalen tar offensiven for å opprettholde profittraten med lønnspress, arbeidsintensivering og rasjonalisering. På den ene siden henvises dermed arbeiderne i spesielt sterk grad til utelukkende sine egne klassekrefter og sin egen klassesolidaritet i kampen for sine livsinteresser. På den andre siden klargjør krisa at kapitalismen ikke en gang er i stand til å tilfredsstille de mest elementære behov, og kampen mellom arbeid og kapital har en sterkere tendens til å utvikle seg til et endelig oppgjør mellom klassene, om selve kapitalismen.

Det er vanskelig å si om den nåværende depresjon vil utvikle seg til en kronisk krise av den art som opptrådte i mellomkrigstida. Men mye taler for at de akkumulasjonsmuligheter som ble skapt i og med den 2. verdenskrig, er uttømt, og at en lengre dyptgående krise er nært forestående - selv om den nåværende depresjon skulle bli avløst av en ny midlertidig oppgang. For alle klassebevisste arbeidere er det i denne situasjonen maktpåliggende å utarbeide en politikk som ikke stabilise-

rer og gjenreiser kapitalismen, men som i sitt forsvar for arbeidernes livsinteresser sikter mot en revolusjonær omstyrtelse av kapitalismen med alle dens følger - depresjon, krise, skjerpet konkurransekamp om markedene, nasjonalisme, fascisme og krig.

SITUASJONEN I VÅRT LAND

På grunn av oljeutvinningen har den internasjonale depresjonen ennå ikke rammet vårt land i samme grad som andre. Kapitalen har her ennå avsetnings- og akkumulasjonsmulighetene intakt i tilknytning til oljesektoren. En vedvarende internasjonal depresjon vil imidlertid også etter hvert få nedslag i Norge. Og allerede i dag har tusenvis av norske arbeidere fått depresjonen nær innpå seg i form av stadig flere permitteringer og innskrenkninger - det er nok å nevne Rena Kartong, Grånges i Porsgrunn, Båtservice og Risør Tremasse på Sørlandet, kanselleringsene som truer hele jern- og metallindustrien, fiske- og hermetikkindustrien, teko-industrien osv. osv. Den kapitalistiske økonomien har allerede begynt å slå sprekker, på bekostning av arbeiderne. Det er på høy tid å analysere den nye situasjonen, forutsi kapitalens offensiv, og utarbeide en politikk som kan forsvare arbeidernes livsinteresser og bringe arbeiderklassen på offensiven for sitt eget sosialistiske samfunn.

SE OPP FOR STATLIGE TILTAK FOR LØNNSNEDSLAG!

I nedgangsperioden vil kapitalistene for å opprettholde profittraten øke presset for å holde lønningene nede. Økende arbeidsledighet bedrer kapitalistenes mulighet til dette, samtidig som de manglende avsetningsmuligheter svekker effekten av streikevåpnet. Men kapitalistene vil ikke nøye seg med denne kapitalismens selvreguleringsmekanisme - så mye mer som den vil bli forstyrret av en solidarisk kjempende arbeiderklasse. De vil hele tida søke å fremme direkte tvangsdiktat av lønningene gjennom sitt statsapparat.

Til dette formålet passer det beryktede Skånland-utvalgets forslag om opprettelse av et statlig inntektsråd som hanske på hånd. Forslaget går som kjent ut på at tariffoppgjørene skal falle bort, og at lønninger og økonomisk politikk skal reguleres av dette rådet - det vil si: opprettelse av en korporativ statsform med sterke fascistiske trekk. Forslaget er tidligere lagt på is på grunn av den sterke og umiddelbare motviljen det vakte i arbeiderklassen. I takt med utviklingen av den økonomiske depresjonen vil det nå imidlertid bli trukket fram igjen. Brattellie har allerede bebudet at forslaget vil vurderes i en melding om "inntektspolitikken". Den minste svekkelse av arbeidernes årvåkenhet overfor forslaget vil utvilsomt straks bli utnyttet til å få satt det ut i livet, kanskje etappevis eller i en noe annen form enn det opprinnelige. Dette per-

spektivet må møtes med grundige forberedelser til resolutt og enhetlig opptreden fra arbeiderklassens side. Forbered massestreik mot Skånland-utvalgets forslag!

Faksimile av den røde Arbeiderens oppslag om Skånland-utvalgets innstilling da den kom.

FULL KOMPENSASJON FOR PRISSTIGNINGEN!

Den stadige og sterke prisstigningen vil bli brakt inn som et hovedargument for å gjennomføre forslag av Skånland-utvalgets type. Det vil bli sagt at inflasjonen, som egentlig er et produkt av kapitalistenes finansielle operasjoner og andre tiltak for å opprettholde profitten, skyldes lønnsøkningen, og at det vil være i alles interesse å få en "samordnet" regulering av inntektene for å stanse prisstigningen og komme seg ut av krisa generelt. Slike argumenter vil - sammen med skattetrykket - også bli brukt for å få gjennomført såkalte pakkedøsninger i stedet for vanlige tariffoppgjør. I denne forbindelse gjelder det å være oppmerksom på at også et "arbeiderparti" som SV - etter mønster av NKP i 1973 - kan komme til å servere oppskriften til slike pakkedøsninger på toppen mellom LO, NAF og staten.

Arbeiderklassen kan ikke møte prisstigningen med slike gavepakker til kapitalistene. Våpnet mot inflasjonen, som er blitt en kronisk sjukdom ved dagens kapitalisme, er å gå til motangrep på profitten gjennom direkte og selvstendig kamp fra arbeidsplassene. Møt prisspiralen med angrep på profitten!

HVA VED PERMITTERING OG INNSKRENNING?

Etter hvert som profilerings- og avsetningsmulighetene begrenses, vil

kapitalen øke sine innskrenkninger og nedleggelser av produktiv virksomhet. Svært ofte vil innskrenkningene og nedleggelsene imidlertid ha til hensikt bare å flytte kapitalen og/eller den samme produksjonen til andre steder og land der profitten er større. I slike tilfelle må arbeiderne benytte alle midler til å tvinge kapitalistene til å fortsette driften. De maktmidler som foreligger er å gå til streik, å få til blokade av selskapets produkter, samt eventuelt å okkupere bedriften (slik bl. a. arbeiderne på Uniprint-trykkeriet i Danmark i vår har gjort). Ved slike aksjoner vil sympatiaksjoner i direkte tilknyttede bedrifter og på andre bedrifter i samme distrikt være av særlig stor betydning. Klassesolidariteten vil her bli satt på prøve, det gjelder straks å oppta arbeidet med å skape aksjonsenhet mot borgerskapets forsøk på å velte byrdene av krisa over på arbeiderne.

Den støtte og vilje til direkte sympatiaksjoner som er utvist overfor Grånges-arbeiderne fra resten av Porsgrunns arbeidere og fra andre av det svenske konsernets arbeidere peker her i riktig retning. Her gjelder absolutt ikke loven om at enhver må være sin egen lykkes smed. Innskrenkninger og nedleggelser vil bare føre til økende lønns- og arbeidspress på dem som står igjen i produksjonen.

Under alle omstendigheter må alle forsøk på å stille opp alternativet lønnsnedslag eller nedleggelse avvises. Arbeiderklassen har ikke til oppgave å subsidiere kapitalistene mer enn til vanlig, de får selv bære byrden på den måten de selv finner ut.

Skulle det likevel komme til permittering eller innskrenkning, må det være hele arbeiderklassens krav at dette bare kan skje på det vilkår at de "frisatte" fortsetter å motta regulær tariffmessig lønn. Det dreier seg her både om å forsvare de lediges materielle levestandard og om å underminere ethvert grunnlag for kapitalistene til å bruke arbeidsledigheten i sitt press på de gjenværende arbeiderne - kort sagt om å sikre og styrke klassesolidariteten. Permittering og innskrenkning bare på et grunnlag: Full lønnskompensasjon!

BEKJEMP ALLE FORSØK PÅ Å SPLITTE ARBEIDERKLASSEN!

Vi har allerede vært inne på viktigheten av å befeste og styrke klassesolidariteten mellom alle arbeidere - som på den ene siden utsettes for en rekke spesielle påkjenninger i en depresjonsperiode, men på den andre siden nettopp i slike perioder er alle arbeideres eneste virkelige våpen.

For det første vil kapitalistene forsøke å sprengne en kile inn mellom de arbeidsløse og dem som står igjen i produksjonen, for så i neste omgang å bruke de arbeidsløse som pressmiddel mot de arbeidende - og i skjerpede situasjoner som streikebrytere. Stilt overfor denne trusselen påligger det

Forts. neste side **15**

alle klassebevisste arbeidere å styrke organiseringen av de arbeidsløse og utvikle et nært økonomisk og politisk samband mellom dem og de som fortsatt "har gleden av" å finne kjøpere av sin arbeidskraft - til gjensidig støtte og hjelp. I tråd med dette må alle arbeidere - enten de er arbeidsløse eller ikke - stille seg bak kravet om igangsetting av offentlige arbeider, ikke til sultelønn, men til full lønn, for de arbeidsløse. Klassen må ikke tåle nedverdiggende og demoraliserende livsforhold for noen av sine medlemmer.

Kapitalistene vil prøve å opprettholde profittraten ikke bare ved å presse ned lønningene, dvs. prisen på arbeidskraften. De vil også ta offensiven for å øke utbyttingen gjennom å intensivere og rasjonalisere arbeidet. Dette vil i sin tur bare føre til ytterligere arbeidsløshet i arbeiderklassen. Derfor må arbeiderklassen fylke seg bak parolen: Bekjemp arbeidsintensivering og rasjonalisering!

For å fremme sine profittinteresser vil kapitalistene særlig angripe spesielle arbeidergrupper som kvinnelige arbeidere og fremmedarbeidere, i håp om at klassesolidariteten med disse ikke er så sterk som for øvrig. De vil i denne forbindelse gjøre alt for å styrke fordommer i den øvrige arbeiderklassen om at kvinner og utlendinger "tar" arbeid fra "vanlige norske" arbeidere. Når det gjelder fremmedarbeiderne, får de her god hjelp fra de småborgerlige sosialistene i SV og AKP, som i lengre tid nettopp på dette grunnlag har agitert for innvandringsstopp for utenlandske arbeidere.

Denne siden av kapitalistenes splitt-og-hersk-taktikk krever således en spesielt uredd og prinsippfast holdning fra alle klassebevisste arbeideres side, fordi den spiller på utbredte fordommer og en tilsvarende sterk opportunistisk strømning i arbeiderbevegelsen. De ovenfornevnte krav om felles aksjon mot permitteringer og innskrenkninger, om full lønn ved ledighet osv. må stilles uavkortet for alle arbeidere - enten de er kvinnelige, utenlandske, eller for den saks skyld kommer fra andre distrikter i Norge. La ikke kapitalen skalte og valte med kvinnelige arbeidere! Fulle rettigheter for fremmedarbeiderne - bekjemp innvandringsstoppen!

TREKK LÆRDOMMER AV STREIKEBEVEGELSENE!

Enten kampen gjelder Skånland-utvalget, høyere lønn, permitteringer, innskrenkninger og nedleggelser, eller økt utsvetting, vil den skjerpes kraftig i takt med utviklingen av krisa. Borgerskapet vil i økende grad ta i bruk sine tvangslover og til og med det statlige voldsapparatet. Men motsetningene vil ikke bare øke mellom kapitalistene selv og arbeiderklassen. De vil også skjerpes mellom kapitalens

agenter i arbeiderbevegelsen på den ene siden og arbeidermassene på den andre. Det reformistiske LO-byråkratiet vil mer og mer åpent utføre sin håndlangervirksomhet for kapitalen, forfekte tvangslovene og sabotere arbeidernes kamp.

Stilt overfor denne utviklingen har arbeiderne avgjørende viktige erfaringer å bygge på fra de siste års streikekamper. For det første har disse erfaringene vist at arbeiderklassens motstander er uhyre velorganisert også innen arbeidernes egne rekker, og at det gjelder å bygge opp en egen kampstab i form av et kommunistisk sentrum som motvekt til dette. Denne kampstab, som må bestå av de mest framskredne sjikt i arbeiderklassen og bygge på framfor alt grundige studier av marxismen-leninismen og av arbeiderklassens samlede erfaringer, utgjør Kommunistisk Arbeiderforbund spiren til.

For det andre har erfaringene vist at hvis reformistene og revisjonistene ikke stemples på forhånd og hele tida under streiken, trues kampen hele tida av deres nederlagspolitikk. Derfor: Avslør og bekjemp de reformistiske og revisjonistiske forræderne!

Videre viser alle erfaringer at det etablerte faglige apparatet er ubrukelig til direkte kamp - både på grunn av det faglige byråkratiets manglende kampinnstilling og på grunn av det lov- og avtaleverk som binder hele LO til borgerstaten og klassesamarbeidet. Arbeiderne må derfor velge sin egen kampløselse og sette det faglige apparatet ut av funksjon mens kampen pågår. Velg egne streikekomiteer - sett LO-byråkratiet tilside!

Til slutt viser erfaringene at voldsgift og arbeidsrett er klassesdomstoler for kapitalistene, som - sammen med arbeidslivets tvangslover - bare fungerer så lenge arbeiderklassen respekterer og setter den minste lit til dem. Idet arbeiderne stiller seg likegyldige til dem, mister de hele sin tilsynelatende makt. Mer enn noen gang vil arbeidernes kamp under skjerpingen av krisa måtte gå tvers gjennom lov til seier!

Den økende bruk av det statlige voldsapparatet som dette vil medføre, må møtes med utbygging av arbeidernes egne selvforsvarsorganisasjoner samtidig med intensivering av undergravningsarbeidet innen det borgerlige militærapparatet.

INGEN STABILISERING OG GJENREISNING AV KAPITALISMEN!

Krisa innebærer at det kapitalistiske samfunnssystem skaker i sammenføyningene på en slik måte at det mer enn på noe annet tidspunkt er arbeiderklassens egen handlekraft og modenhet som avgjør om karusellen skal gå rundt enda en gang.

Dette er borgerskapet pinlig klar over. Det vil derfor på den ene siden anvende alle sine tvangsmidler for å velte byrdene av krisa over på arbeiderklassen, og på denne måten legge grunnlaget for enda en oppblomstring av kapitalismen. På den andre siden vil borgerskapet - særlig via sine representanter i arbeiderbevegelsen - forsøke å ta arbeiderne med det gode og overtale dem til å yte alle mulige ofre for at det eneste samfunn som de kan tenke seg, det kapitalistiske, skal bestå videre. Det vil kunne dreie seg om kampanjer for å jobbe videre for senket lønn, for deltidsarbeid, for arbeidsintensivering og rasjonalisering, for at kvinnelige arbeidere skal tilbake til hjemmet, for å sende utenlandske arbeidere ut av landet, for lavere forbruk, for statlig tvangsregulering av lønningene osv. osv.

Og på sine egne premisser vil de ha rett. Tenker en seg ikke noe annet mulig samfunnssystem enn kapitalismen, så er alle disse ofrene nødvendige for å bevare "samfunnet". Fører arbeiderklassen uavkortet forsvarskampen for sine livsinteresser mot kapitalistenes offensiv, så vil "samfunnet" ikke tåle påkjenningen.

Men arbeiderklassen står - i motsetning til borgerskapet - ikke overfor valget mellom det kapitalistiske samfunn eller ikke noe samfunn, men mellom kapitalismen på den ene siden og sosialismen - og seinere det klasseløse samfunn - på den andre siden. Den har ingen interesse av å yte enda flere ofre for fortsatt lønsslaveri og for enda en omgang med kapitalismen, som aldri kan løse problemene, men tvert om på ny og på ny vil frambringe krisene og deres grusomme følger. Arbeiderklassens vitale livsinteresser ligger tvert om - særlig i krisen, da kapitalismen ikke lenger en gang makter å tilfredsstille de mest elementære behov for brød og arbeid - i å sprengne rammene for den kapitalistiske økonomien og velte hele den kapitalistiske samfunnsordningen gjennom den sosialistiske revolusjonen og opprettelsen av sitt eget, proletariats diktatur.

Dermed innleder arbeiderklassen gjennomføringen av sin historiske oppgave. Samtidig innleder den avslutningen på all den plage og elendighet som kapitalismen og spesielt den kapitalistiske krisen påfører medlemmene av det øvrige arbeidende folk, av mellomlag og småborgerskap - en plage og elendighet som er uunngåelig så lenge de klamrer seg til privateiendommen, privilegiene og borgersamfunnet.

Med arbeiderklassen for den sosialistiske revolusjonen!

"Frihetens jernbane" het en film som ble vist i svensk TV for en tid tilbake. Det er navnet på Tanzam-banen som går fra Dar-es-Salaam i Tanzania til Kapiri Mposhi i Zambia og som bygges ved hjelp av kinesiske arbeidere og ekspertise.

Banen, som er over 1800 km lang, skal frakte bl.a. kopperet som utvinnes i Zambia til havnen i Dar-es-Salaam.

Det hele startet med at Tanzania/Zambia søkte Verdensbanken om lån til å bygge jernbanen. Men USA og de andre imperialistiske makter sa nei.

Tanzania/Zambia henvendte seg deretter til Kina, som tilbød seg å yte et rentefritt lån og dette forfaller først i år 2013. De tilbød også arbeidshjelp og ekspertise. Og dermed startet dette samarbeidet mellom Kinas og det tanzamske folk, et skoleeksempel på hvordan U-hjelp skal drives og et lysende eksempel på proletarisk internasjonalisme i praksis. Når en i denne filmen i svensk TV - en britisk produksjon - så hvordan nært vennskap og kameratskap utviklet seg mellom de kinesiske og de tanzamske arbeidere, må en gå ut fra at USA har bitt seg i tunga fordi de sa nei til lånet. For dette prosjektet - "Frihetens jernbane" - kommer til å få enorm politisk betydning i revolusjonær mening.

Årsaken er at Kina driver U-hjelp etter sosialistiske prinsipper, dvs. de ligger ikke det egne landet til byrde.

Det er 14 000 kinesiske arbeidere i Tanzania, på filmen så vi hvordan de dyrket sine egne grønnsaker og holdt husdyr som gris og høns. Det ble opplyst at 80% av sitt underhold dyrket kineserne på stedet, de resterende 20% ble sendt fra Kina.

Når det gjelder boligforhold så har vi sett i reportasjefilmer fra norsk "u-hjelp" i Afrika hvordan nordmennene bor som imperialister alltid har bodd,

i palasslignende villaer langs brede boulevarder, mens den stedlige befolkning har holdt til i skur og bølgeblikk. I Tanzania bor de kinesiske arbeidere på samme måte som landets egne arbeidere. Vi så også på filmen hvordan kineserne hadde opprettet en mengde poliklinikker hvor gratis medisinsk hjelp ble gitt - pluss at et stort sykehus var bygd og gitt som gave fra Kina.

Når det gjelder selve arbeidet med jernbanen viste filmen hvordan kineserne systematisk lærte opp landenes egne arbeidere. I verksteder og på banelegemet arbeidet kinesere og afrikanere side om side. Uttallige kurser blir holdt, og for å videreføre den tekniske "know-how" har kineserne bygget en stor teknisk skole som er en gave til Tanzania/Zambia fra Kinas folk.

I slutten av filmen ble to ingeniører intervjuet:

"Når kineserne reiser så blir dere vel avhengig av Kina når det gjelder vedlikehold og reservedeler?"

"Nei", svarte de to ingeniørene smilende, "vi er allerede nå istand til å lage det meste selv. Noen få deler må vi fremdeles innføre fra Kina, men om noen få år vil vi være helt selvhjulpne."

Når banen blir ferdig - 1 år før planen - og kineserne reiser hjem, etterlater de seg en hær av teknisk skolerte og dyktige arbeidere. Arbeidere - fylt av tillit til egne krefter. For afrikanere er denne form for hjelp fra utlandet en ny og anderledes erfaring. Afrika har rike erfaringer gjennom mer enn 100 år om "hjelp" fra utlendinger. Kolonialister, som har stjålet landets rikdommer og levd som Herren mens landets egne innbyggere slavet i grubene og på plantasjonene eller var "boy" hos den hvite Boss. Den eneste opplæring noen av dem fikk var at misjonærene lærte dem å lese. For at afrikanerne med egne øyne skulle kunne lese i Bibelen, svart på hvitt, at "All øvrighet er innstiftet av Gud".

Og denne situasjon er ikke fortid for afrikanerne - det er for de fleste av dem fremdeles den bitre virkelighet. Nå lærer tanzanianerne og zambierne ved egen praktisk erfaring at den eneste øvrighet som har historisk livsrett er landenes egen arbeiderklasse. Og at folket under ledelse av denne øvrighet - arbeiderklassen - er istand til å utføre mirakler og undere som langt overgår det som beskrives i Bibelen.

Denne nye bevissthet, grunnlagt på egne erfaringer, må fortone seg sterkt foruroligende på imperialistisk og sosialimperialistisk hold, ja, nesten som en tidsinnstilt revolusjonær atombombe. Kinas eksempel på proletarisk internasjonalisme i praksis vil få enorm betydning også på lengre sikt, på mange forskjellige felter. Også på det kulturelle området utvikles samarbeid og solidaritet. Artister fra de tre land opptrer for arbeiderne ved banen, skuespill og nye sanger ser dagens lys, som f.eks. denne:

Vi overskrider tusen elver
krysser ti tusen berg
Ingen strabaser kan stoppe oss
når vi brulegger banen av Frihet
sammen bekjemper vi sumpen
under den brennende sol
Vi kjører den samme traktor
arbeider med samme drill
For å bygge banen av Frihet
Vi arbeider og svetter tilsammen
Vi strever hardt mot et felles mål
Vi lærer av hverandre
hjelper hverandre
Tanzanias, Zambias og Kinas folk
er nært forenet
skulder ved skulder
marsjerer vi fremad!

Tilslutt et spørsmål til NRK's filmavdeling. Tør NRK sende den britiske filmen i Norsk TV? - Sant nok, biskopen vil støte i basunene og Langslet vil slå på skjækene. Men de er ikke hele Norge.

Vi oppfordrer våre lesere til å sende brev til NRK med krav om å vise denne filmen.

OBS.

SV-DNA allianse ... Forts. fra side19

dikalt alternativ" 1.mai. De forstår (og med rette) at skuffelsen er stor hos brede lag av arbeidere som har trodd på et SV-initiativ i kamp mot DNA's borgerlige politikk.

På tross av at deres plattform av opportunistiske grunner har vært den reint småborgerlige nasjonale bevegelse mot stor-kapitalens utvikling - hvor paroler som "for sosialismen" var bannlyst lenge, - har de i år (også av de samme opportunistiske grunner) sveiet opp med "radikale" paroler i fleng - spesielt har de vært nøye med paroler som peker på brudd med DNA og LO-toppens politikk. De vil nå vinne over

de skuffede SV-ere. "Sosialismen" er nå med i parolegrunnlaget, - men hør bare hva det skal bety: Bare Folkets kamp kan sikre sosialismen (!!) M.a.o. Arbeiderklassens særegne revolusjonære rolle underståes. Man vil igjen mobilisere arbeiderne - ikke på klassens egen grunn og på parolen: "Klasse mot klasse" - men i en "klasseløs" folkefront.

Bare arbeiderklassens kamp for arbeidernes egen makt - proletariatets diktatur kan sikre sosialismen!

Vi i Kommunistisk Arbeiderforbund vil ikke bøye av i vår kamp for å få

klargjort det eneste reelle politiske enhetsgrunnlag som finnes for arbeiderklassen - nemlig arbeiderklassens enhet på klassekampens grunn - Sosialismen er spørsmål om denne klassens erobring av hele makten.

SVs kongress:

Mye skrik og lite ull

SV's kongress fikk god dekning i dagspresse, TV og radio. Orientering har gitt ut et 32 siders nummer hvor be- givenhetene skildres fra minutt til minutt. Signaturen, som har fått i oppdrag å gi en politisk vurdering av kongressen, har forgjeves lett etter de politiske innslagene. Det som slås fast er at nå er venstrekreftene i norsk politikk samlet, eller som Reidar T. Larsen sa i sitt sluttinnlegg som dramatisk framført ble sendt ut til alle TV-tittere: "Det var sannelig på tide".

SV's landsmøte kommer vel til å gå over i historien som "fraksjonenes landsmøte". To timer før selve landsmøtet startet det første fraksjonsmøtet. Det var kvinnene som kom sammen for å "drøfte strategi innsats". Det ble iflg. Orientering instruert i møteteknikk og en av konklusjonene ble: "Det er viktig at alle tar ordet så ofte som mulig hvis vi skal bli hørt". Parolen synes å ha fungert, ikke bare blant søstrene, men også blant brødrene. Innleggene var mange og lange. Dette, og i tillegg alle fraksjonsmøtene innen de ulike grupperinger: NKP-AIK-SF-uavhengige - kvinnene, gjorde sitt til at man kom i tidsnød. Om vedtektene som ble unnagjort på 0,0 sies det i Orientering at det var kommet inn mange motforslag, men de nådde ikke fram før dirigentens klubbe slo i bordet. Dette bare som et eksempel. Det var i sannhet et merkelig politisk landsmøte med mange merkelige ord og uttrykk. Under debatten om marxismen-leninismen ble det fra en av delegatene seriøst sagt at hun ønsket marxisme-feminisme i programmet. Ikke fullt så seriøst ble det sagt at i "sektariatet hersket proletariatets diktafon" og "marxisme-stensilisme".

gjaldt særlig spørsmålet om ordene marxisme-leninisme skulle inn i prinsippprogrammet, om Sovjet er et sosialistisk land og om Sovjets intervensjon i Tsjekkoslovakia skulle fordømmes. SF hadde på sitt landsmøte vedtatt at det nye partiet ikke skulle være et marxistisk-leninistisk parti og at partiet skulle bygge på "røynslene i norsk arbeiderbevegelse". NKP på sin side hevdet det for utenkelig at det nye partiet ikke skulle være "marxist-leninistisk". Videre gjorde NKP det klart at "Friheten" ikke kunne innstilles før etter vedtak på NKP's landsmøte i oktober -75. SF på sin side hadde tatt vedtakene fra aprilkongressen i fjor høytidelig og forlangte at Friheten og Orientering skulle gå inn. Med sikte på å få en dominerende innflytelse i den nye avisa (Friheten/Orientering) hadde det skilt seg ut en fraksjon som forlangte redaktør Kjell Cortsens hode på et fat. SF's u-landsideolog Tore Linne Eriksen og fagforeningsmannen Richardsen (Akergruppa) godt sekundert av framtrepende kvinnefrontfeminister, lanserte Arne Nygaardsmoen som kandidat til redaktørstillingen i Orientering. Denne mannen i "rød frakk" skulle gi Orientering et moteriktig og "radikalt" snitt i pakt med "grasrotideologien". Med Arne Nygaardsmoen skulle "radikalerne i SF" stå sterkt når den nye redaktøren i den nye storavisen skulle velges. Men det gikk som vi tidligere har sagt her i "den røde Arbeideren": De ble spurver i tranedans, "radikalerne" måtte stikke halen mellom beina og forslaget på Arne Nygaardsmoen ble trukket. "Radikalerne" hadde tapt i første omgang og de gjorde seg heller ikke synnerlig bemerket på landsmøtet i Trondheim. Det er 61-SF-

te uavhengige (stort sett NKP-ere som ble jaget ut av partiet i 1949, - Furu- botnikker -) kommet til. Det gikk som ventet: Man vedtok den fastsatte timeplan, det vil si at partiene skal oppløses innen utgangen av 1976 - videre at ordene marxisme-leninisme skulle utgå - at man skulle fortsette å diskutere dette spørsmålet - at det var opp til NKP's landsmøte å vedta om Friheten skulle innstilles eller ikke - at det fra august skulle utgis en ny avis - at det ikke i prinsippprogrammet skulle tas stilling til om Sovjet var sosialistisk eller ikke - at man i prinsippprogrammet skulle unnlate å kritisere Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia og at PARTIET skulle hete Sosialistisk Venstreparti. Alt dette, etter det signaturen kan forstå, enstemmig.

Men tilbake til det store stridsspørsmålet: Marxisme-leninismen. SF-koryfeene visste utmerket godt at det bare var snakk om ord og at NKP forlengst har forlatt prinsippet om marxismen-leninismen - teoretisk såvel som i praksis. Bror/søsterparten av de 400 delegatene derimot visste vel ikke særlig mye om begrepet, det vitner de mange innleggene om. Det var derfor av taktiske grunner at SF-ledelsen kjørte så kraftig imot "kommunistenes" fraseologi. De visste utmerket godt at de fleste SF'ere og AIK'ere får gåsehud når de hører ordene marxisme-leninisme. NKP-ledelsen derimot hadde alle "følelseskommunister" å ta hensyn til, folk som ikke har annen tilknytning til kommunismen enn at de smykker seg med betegnelsen kommunister. En annen gruppering måtte det også tas hensyn til: De Moskvatro. Sovjet som også forlengst har forlatt de marxist-leninistiske prinsipper, forlanger simpelthen at filialen i Norge skal inneholde ordene "marxisme-leninisme". For å unngå brudd tok man ikke stilling til dette. Som Reidar T. Larsen sa etter landsmøtet: "Tiden er ikke moden for dannelsen av et marxist-leninistisk parti i Norge".

Det andre store stridsspørsmålet var fordømmelsen av Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia og en uttalelse om Sovjet. Etter mange og livlige forhandlinger mellom fraksjonene, både i og utenfor korridorene, kom man tilslutt fram til at heller ikke disse spørsmålene skulle omtales i prinsippprogrammet. Men da visste ikke "kommunistene" hvor David kjøpte ølet. Ringrevne Finn Gustavsen og Berge Furre & co. ga seg ikke så lett. Roald Halvorsen la fram en uttalelse om nevnte spørsmål. For flertallet blant NKP-delegatene kom dette som en solar plexus og innen de hadde fått pusten igjen var uttalen vedtatt. For å sitere Dagbladet: "Man kan ikke tenke seg hva som ville skjedd hvis Arne Jørgensen - han var på vei mot talerstolen - hadde nådd fram." For å fortsette bokseterminologien: "SV ble reddet av gongongen".

Det gikk ikke lenge før Moskva lot høre fra seg. I en artikkel i Pravda ble NKP frarådet å gå inn i Sosialistisk Venstreparti. Finn Gustavsen svar-

SV-kongressen fra dag til dag

I arrangements-sekretariatet lungerte «marxismen stensilismen» — proletariatets diktafon — svært bra.

Etter SF's landsmøte og etter NKP's landsstyremøte var det vel klart for de fleste at motsetningene mellom de to parter, rent frasemessig, var stor. Det

ernes "ideologi" som preger det vedtatte prinsippprogrammet på landsmøtet. Og noe annet var selvsagt ikke å vente etter at forsterkninger fra AIK og såkal-

SV-kongressen - fredag

— Bare vrangvilje gir splittelse

te med å uttale til en dagsavis: "Jeg gir blaffen (les faen) i hva Moskva sier." Reidar T. Larsen uttalte i Dagsrevyen sin forundring: "Ethvert land må ha anledning til å velge sin egen vei til sosialismen". Både Gustavsen og Larsen kan imidlertid trøste seg med at signalene ikke var bestemt for disse, men var ment som en vitamininnsprøytning til de Moskvatrofaste innen NKP med Gunnar Martin Knudsen i spissen. Det kunne like

gjørne stått i Pravda: Gi ikke opp - vi trenger og skal ha en filial.

Sosialistisk Venstreparti er imidlertid et faktum. Det er vel også overveiende sannsynlig at formann Larsen får flertallet med seg på NKP's landsmøte i oktober. Stridsspørsmålene skal jo fortsatt diskuteres og "det er alltid von i hengende snøre". Hvis NKP går inn i det store fellesskapet, hvilket vi tror, kan det med temmelig stor sikkerhet sies at det

vil skje en avskalling. For det første vil de Moskvatrofaste bryte ut og danne sin Moskvafilial, slik som vårt psevdonym Iskra skrev i "den røde Arbeideren", nr.1/75. Det finnes også innen NKP velmenende og ærlige folk som verken kan følge Reidar T. Larsen inn i SV eller Martin Gunnar Knudsen inn i filialen. At Friheten går inn til fordel for den nye storavisa er vel også trolig.

Det ble innledningsvis hevdet at det bare var frasemessige motsetninger mellom de forskjellige partnere innen SV. Det som egentlig skjedde i Trondheim 14-16 mars var en bekreftelse av en allianse mellom det intellektuelt småborgerlipregede SF og de fagligbyråkratiske gruppene i NKP og AIK og "uavhengige". For at partiet skal få slagkraft er de i realiteten avhengig av hverandre. Iflg. gallupen er SV i dag landets tredje største parti, og at det har gjort og vil komme til å gjøre store innhogg i DNA's velgermasse er vel hevet over enhver tvil. Innen fagbevegelsen har den svekket DNA's innflytelse. Ikke innen toppledelsen, men i lav- og mellomsjiktet.

Partiet sier selv at "det bygger på tradisjonene innen norsk arbeiderbevegelse". Tradisjonene er DNA's politikk i 1920- og 1930-åra. I den anledning vises det stadig til Martin Tranmæl og Johan Nygaardsvold. Disse var i sin tid neppe mindre "røde" enn dagens SV-ledere. Den norske arbeiderklasse har høstet bitre erfaringer når det gjelder sosialdemokratiets utvikling og betydning i norsk politikk og det kan sies med sikkerhet at den sosialdemokratiske politikk har vært til hinder for sosialismen i Norge. Med starten av SV er det lagt opp til en reprise.

Derfor må dannelsen av SV tas alvorlig. SV's politikk må derfor nøye analyseres for derved å kunne avsløres som borgerskapets tjenere.

EYV

SV-DNA allianse 1. mai?

Vil småborgerbevegelsen gjennom AKP profitere?

Igjen er det duket for at arbeidere som ønsker en klassekamplinjé for arbeiderbevegelsen med klar manifestering om dette 1.mai, - blir manøvrert inn på "forsoningens" vei. Mange har nemlig ikke trukket de nødvendige konklusjoner av SV-"lederne" sine tidligere forræderier (de har sett SF og NKP som de eneste mulige organisatorer av et venstre alternativ til sosialdemokratiet).

Mange vil imidlertid huske fjorårets kupp-manøvreringer fra en liten håndfull innen SV's faglige tillitsmannsskikt. Da greide Rolf Dahl og Ragnar Kalheim (representanter for den tidligere kretsen rundt Peder Furubotn som opererte innen NKP, men med underhånds forbindelser til DNA) å forhindre at SV blei medvirkende til mønstring av arbeiderklassen mot den sosialdemokratiske klassesamarbeidslinja. Gjennom sine "posisjoner" som medlem i Oslo faglige Samorg.s styre og formann i Oslo Jern og Met. (noe som SV-"lederne" rekner som "umistelige") kunne de diktere hele

SV-bevegelsen til å mønstre under DNA's faner!

Vi vet mange som bøyde seg, men som sverget på at dette skulle ikke skje en gang til. Og SF-NKP ledere trøstet disse med at: "Nei ikke engang til - men situasjonen nå gir ikke rom for noe oppgjør med kuppmakerne! Alt for enheten."

I år har imidlertid det samme skjedd. Uten å kalle inn til møter i de fora hvor arbeiderne som sokner til SV kunne legge opp ei linje for 1.mai 1975, (Vel beregnet!) kjører den samme klikken († R. Kalheim som er falt fra) ut ei linje som skal forplikte SV-folkene til felles front med DNA - igjen gjennom DNA-redskapet, Oslo Faglige Samorg.s representantskap.

Igjen skjer dette uten at noen innen SV reagerer med annet enn knurring. Et SV-medlemsmøte seinere "vedtok" riktignok med kjempetall å "ta avstand fra" Rolf Dahl-klikkens sjølbetalta direktiv om felles demonstrasjon under den vrøvlete parolen: "Styrk det sosial-

istiske flertall på Stortinget", - men alle burde vite at flertall eller mindretall der i gården er dødfødt om den går mot den egentlige juntaen for SV's samarbeids-strategi 1.mai.

"Friheten", NKP's organ, - som forøvrig sloss drabelig for "demokratisk sentralisme" for det nye SV-partiet - ga da også klar beskjed om at juntaens opplegg måtte følges - til helvete med møteteftallet.

Vil dette spillet mot ærlige arbeidere som vil bryte med sosialdemokratiets borgerlige politikk fra ledere de har stolt på, gi tilstrekkelig lærdom til å bryte tvert med disse ledere? I alle fall - klassebevisste arbeidere vil legge dette til sin erfaring som til slutt vil feie vekk mulighetene for SV's falske ledere til å vinne innpass i en revolusjonær arbeiderbevegelse.

Det såkalte AKP(m-l) ser sin mulighet til å overta SV's plass som et "ra-

Forts. side 17 **19**

Portugals "kommunister" som kapitalens avantgarde

I løpet av noen morgentimer 25. april i fjor ble Portugals seiglivete fascistregjering under Caetano styrtet. Det vellykkede kuppet ble utført av militærtropper under ledelse av "De væpnete styrkers bevegelse" (MFA). En officersfraksjon der enkelte medlemmer angivelig skulle ha sterke "kommunistiske" sympatier sto i ledelsen. Denne fraksjonen kjenner vi nå som kapteinbevegelsen. Kuppet medførte umiddelbart oppheving av pressesensuren, legalisering av forsamlingsrett og rett til etablering av politiske partier og fagforeninger. Alt sammen tradisjonelle borgerlig-demokratiske rettigheter som forsåvidt gjør det rimelig å kalle kuppet en borgerlig-demokratisk revolusjon. Dette til tross for at påståtte kommunister skulle stå i dens ledelse.

For helt å forstå bakgrunnen for hendingene i politikken må vi imidlertid først se litt på Portugals økonomiske situasjon inntil våren 74. Det må med en gang slås fast at fascistregimet etterhvert var blitt totalt uhensiktsmessig for utviklingen av en moderne industrikapitalisme i landet. Blant annet barrikaderte det veien for nærmere økonomisk integrering med Europa, spesielt da EEC. Dessuten slukte etterhvert kolonikrigen i Afrika enorme summer som nå ble en direkte hemsko for den økonomiske ekspansjonen. I tillegg ulmet kampgløden i arbeiderklassen der lønninger som stort sett dekket det fysiske minimum lenge hadde vært kapitalistenes hovedgaranti for høy profitt. Fraksjoner i borgerskapet var helt på det rene med forholdene og i 1968 (ved Salazars avløsning) forsøkte man å liberalisere ved å ta teknokrater og økonomer i regjeringen. Men uroen i arbeidslivet ga fascistene rikelige påskudd til å sette en stopper for liberaliseringsforsøket. I 1970 ble de nylig introduserte frie fagforeningsvalg forbudt, og undertrykkelsen av proletariatet og all opposisjon ble intensivert. Etterat en liberalisering så å si "innenfra" i den grad hadde mislyktes, måtte borgerskapet se seg om etter andre utveier. Fantet det en kraft utenfor den etablerte fascistmaskinen som kunne brukes til kapitalens formål? Det gjorde det! Fjernt fra de tradisjonelle borgerlige interessefraksjoner fant man sin basis i PCP, det portugisiske kommunistpartiet. Et av de mest konsolidert revisjonistiske og Moskva-tro i den vestlige verden.

Under fascistregimet hadde PCP benyttet tida vel til konspiratorisk arbeid av ymse slag. Infiltrasjon i de

fascistiske fagforeningene, armé og massemedia hadde gitt dem nøkkelposisjoner her. Partiets medlemmer i kapteinbevegelsen hadde hva angår bl.a. myrderiene i Angola og Mozambique, utvist en så høy grad av "kampmoral" og "pliktrohet" at deres lojalitet mot fascistene vanskelig kunne trekkes i tvil. I organisatorisk henseende kom PCP ut av fascismen med et forsprang på de øvrige politiske partier. På tross av sin ekstremt revisjonistiske linje har partiet en relativ stor innflytelse over Portugals arbeidermasser. En innflytelse partiet fra første stund etter høyrekraftenes fall har benyttet til å overgå selv borgerlige gruppers formaninger til arbeiderne om ro og orden. At denne kampanjen ble belønnet med ministerposter, bl.a. det sentrale arbeidsministeriet er bare en helt logisk konsekvens. Og mens fascistene mislyktes med sitt motkupp er det revisjonistpartiet som profiterer mest på styrkingen av MFA. Partiet har også lagt for dagen visse anstrengelser for å forkludre valget til den grunnlovgivende forsamling i april. Dette valget vil kunne svekke dets opparbeidede posisjoner i det korporative statsapparatet.

Kapteinbevegelsen har styrket sin stilling i Portugal.

Hva disse posisjoner angår er de i stor grad resultat av partiets aktivitet i fagbevegelsen under fascistene. Innenfor disse korporative strukturene arbeidet "kommunistene" i det stille,

ikke for å bevisstgjøre arbeiderne for selvstendig organisering og sosial revolusjon, men utelukkende for selv å overta de ledende posisjoner i korporativiseringen, å gjøre fagbevegelsen enhetlig og revisjonistdominert. Dette er Intersindical - den nå eneste tillatte fagorganisasjon i Portugal. Dens sekretariat beherskes nå av PCP, målet er nådd. PCP har nå MFA's fulle støtte i å gjøre Intersindical til den faglige sentralorganisasjon som med basis i sosialfascistiske tvangslover og likvidering av streikeretten på ny skal knekke arbeiderklassen. At dette nå oppnås for kapitalen med basis i en organisasjon som vitterlig etter navnet å dømme skal organisere arbeiderne i deres kamp for frigjøring av lønsslaveri og undertrykkelse, gjør det hele desto mer hensiktsmessig og praktisk for borgerskapet. Hendingene i den senere tid med kuppforsøk fra moderate og høyrevennlige offiserer og bankierer tyder likevel på at blott og bart navnet "kommunist" får grupper av reaksjonære til å fryse unødig på ryggen. Kanskje minner navnet dem om at hinsides revisjonistiske flokler ligger det en genuin massebevegelse i proletariatet selv. En bevegelse som muligvis en dag ikke nøyer seg med den formelle borgerlige revolusjonen som bare vil forlenge klassevellet, men som presser forbi og fram mot sin egen sosiale revolusjon.

I internasjonalt perspektiv er det også nok sprengstoff i utviklingen i Portugal. USA's flybaser på Azorene spilte en meget avgjørende rolle for luftbroen til Israel under Oktoberkrigen. Dette er USA seg særdeles bevisst og de har sikkert med interesse notert seg sosialimperialistenes inntrengende bønn overfor Portugal om tilgang på havn for sin atlantiske "fiskerflåte". Teorien om Portugal som et nytt Chile skal man altså ikke forkaste helt selv om høyrekraftene for øyeblikket er reduserte. At de to ledende imperialistiske makter viser slik interesse for "tilfellet" Portugal er i seg selv nok til at den muligheten dessverre må stå åpen. Men at det i dag er sosialimperialismens håndlangere som leder an i kneblingen av Portugals arbeidere, gjør det desto klarere for dem at de bare har sine egne krefter og klasse-solidaritet å lite på. Det må være utgangspunktet for å reise et nytt og revolusjonært arbeiderparti i Portugal.

E.A.

OSLO-ARBEIDERE OG ALLE INTERESSERTE!

SLUTT OPP om Kommunistisk Arbeiderforbunds 1. mai-arrangement!

Tøyen Samfunnshus, Store sal, kl. 19.00

Appeller, underholdning, forfriskninger, og til slutt dans!

Cambodsja: Nederlag for USA-imperialismen

Nederlagets time venter forræderen Lon Nol.

Krigen i Kambodsja går nå mot slutten. 30-40000 soldater fra frigjøringsstyrkene har omringet hovedstaden Phnom Penh, forrædernes siste bastion, og det er bare et spørsmål om tid før de kan innta byen og kunngjøre den endelige seieren over den amerikanske imperialismen.

Denne utviklingen kommer ikke uventet på noen - kanskje aller minst på amerikanerne selv. Etter at geriljakrigen startet etter CIA-kuppet i 1970, har de patriotiske styrkene bare forsterket sine posisjoner, og har i lengre tid hatt kontrollen over 90 prosent av landområdene.

Når president Ford og Kissinger nå prøver å vinne støtte i Kongressen for fortsatte våpenleveranser og luftbrustøtte til Lon Nol's regime, vet alle disse to ikke minst - at en slik støtte bare vil utsette det endelige nederlaget og forlenge den forhatte forræderklikkens dødskrampe. President Fords avblekte kaldkrigsappeller om fortsatt støtte til det kambodsjanske folks kamp for sin frihet (!) og Kissingers dystre spådommer om kaos innen imperiet, er ik-

ke egnet til å oppildne selv de mest fanatiserte McCarthy-ister. Nederlaget er i virkeligheten allerede et faktum. Når USA likevel oppmuntrer til kamp helt til den siste håpløse slutt, og knehønene i Kongressen ser ut til å gå med på å gi støtte til Lon Nol fram til 30. juni, har dette sin bakgrunn utelukkende i symbolske hensyn. Verden skal få vite at amerikanerne er trofaste og kan holde ord overfor sine lakeier. Nixon-doktrinens troverdighet skal signeres med mer barneblod.

Som et siste trekk for å redde stumpene av prestisjen har amerikanerne tvunget Lon Nol til å invitere frigjøringsbevegelsen til forhandlinger om et kompromiss. Denne har selvfølgelig avslått, og det er vanskelig å se noen grunn til at den ikke skulle gjøre det. Selv ikke Lon Nol's generøse tilbud om å gå av har kunnet bløtgjøre steinhjertene i frigjøringsfronten.

Historiens list har fart ille fram mot den amerikanske imperialismen i Kambodsja. Kuppet i 1970 kom i stand etter lengre tids manipulasjon og konspirasjon fra CIA's side for å vippe Kambodsja over til den amerikansk-dominerte leir av sørøst-asiatiske land. Men i stedet for å styrke den amerikanske posisjonen har denne innblandingen ført til at den amerikanske imperialismen er blitt sterkt svekket i hele området. USA har her fått seg en vel fortjent lærepeng, og seieren for frigjøringsstyrkene vil bety en betydelig politisk og moralsk oppmuntring for de tilsvarende bevegelsene i Vietnam, Laos og Thailand.

I seierens stund vil det imidlertid ikke glemmes at krigen har vært kostbar for kambodsjanerne. Den har hittil krevd 700 000 menneskeliv (ca. 10% av befolkningen), og ødeleggelsene etter de sanseløse amerikanske B-52-bombardementene i 1973 er svært omfattende.

Frigjøringsfronten (FUNK) er en bred nasjonal allianse sammensatt av representanter for alle klasser og skikt av befolkningen, og den sier seg å representere 99% av innbyggerne. Det er derfor i første omgang bare tale om en krig for nasjonal uavhengighet, og

prins Sihanouk som ble styrtet ved kuppet i 1970 har vært mer enn et symbolsk overhode for den nasjonale eksilregjeringen i Peking (GRUNK). Bredden i denne alliansen er i noen grad bestemt av sneverheten i Lon Nol's sosiale grunnlag. I enda høyere grad enn Thieu i Sør-Vietnam er Lon Nol en ren marionett, og han har mager støtte til og med i føydal-aristokratiske kretser. Lon Nol står etter krigen tilbake mer æreløs enn noen. Det historien best vil huske hans regime for, er en legendarisk korrupsjon. Det sier i og for seg nok om denne klikkens moralske utrustning at de på papiret har operert med en langt større hær enn de i virkeligheten har hatt for dermed å innkassere i egne lommer den amerikanske støtten som har vært beregnet for disse oppdiktete divisjonene. I tillegg har Lon Nol's offiserer drevet en utstrakt våpenhandel med fienden i frigjøringsstyrkene.

Det er imidlertid kommunistene - de røde Khmer - som hele tiden har hatt den reelle politiske og militære ledelsen i frigjøringskampen. De mest klar-synste av dem dro ut i felten og startet forberedelsene til geriljakrigen allerede i 1966, fordi de innså at Kambodsja ikke i det lange løp ville kunne forbli uberørt av Vietnamkrigen. Dette forklarer hvorfor geriljaen kunne få en slik militær slagkraft på så kort tid. Om kommunistene også etter at uavhengigheten er vunnet vil være de politisk ledende i landet, vil være et spørsmål om de reelle styrkeforholdene innen fronten, og disse vil bli avgjort av den framtidige politiske kamp. Sikkert er det i alle fall at det nye regimet ikke kommer til å representere noen tilbakevending til de royalistiske tilstandene som hersket før krigen, og prins Sihanouk har vist storsinn nok til å innse det. Han har kategorisk avslått å bli statsoverhode på nytt.

J.L.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Nedre Skogvei 4, C Oslo 2.

Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt. 10, B 3000 Drammen.

Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn. 4 2006 Løvenstad.

MLU/Lillestrøm: Stein Hoftvedt, Postboks 108 2001 Lillestrøm.

MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.

MLU/Tønsberg: Tor Larsen, Dronning Åsas vei 4 B 3100 Tønsberg.

KUL-kontakt/Trøndelag: Knut Erik Aagaard, Carl Schjetnans vei 10, 7081 Sjetnhaugan

Kristiansand: Ingeleiv Henden, Skutevn. 6 E, 4620 Vågsbygd.

Vennesla: Ole Langeland, 4652 Øvrebø.

Bergen: Jan Erik Ryen, Forstandersmuget 2 B, Bergen.

Stavanger: Egil Osmundsen, Godeset, 4030 Hinna

I. MAI – KLASSE MOT KLASSE

Aksjonsenhet mot borgerskapets forsøk på å velte virkningene av krisa over på arbeiderne!

Forbered massestreik mot Skånland-utvalgets forslag og andre "pakkeløsninger"! Hold streikevåpen, blokade og okkupasjon i beredskap mot innskrenkninger og bedriftsnedleggelse!

Permittering og innskrenkning bare på et grunnlag: Full lønnskompensasjon! Møt prisstigningen med angrep på profitten!

For klassesolidaritet mellom alle arbeidere!

Krev arbeid til full lønn for arbeidsløse!

Bekjemp arbeidsintensivering og rasjonalisering!

La ikke kapitalen skalte og valte med kvinnelige arbeidere!

Krev initiativ for å gi ufaglært ungdom arbeid!

Full rettigheter for fremmedarbeiderne – bekjemp innvandringsstoppen!

Trekk lærdommer av streikebevegelsene!

Motstanderen er velorganisert – også innenfor arbeidernes egne rekker!

Avslør de reformistiske og revisjonistiske forræderne!

Velg egne streikekomiteer for kamp – sett LO-byråkratiet tilside!

Avvis voldgift og arbeidsrett!

Tvers gjennom lov til seier!

Ingen "stabilisering" av kapitalismen!

Kapitalismen kan ikke løse problemene!

Med arbeiderklassen for den sosialistiske revolusjonen!

Klassesolidaritet med de undertrykte folks og nasjoners frigjøringskamp!

USA ut av Indokina!

Norsk anerkjennelse av PRR og GRUNK!

Norsk brudd med Saigon-quislingene!

Full støtte til det palestinske folkets frigjøringskamp!

Vær på vakt mot supermaktenes, USAs og Sovjets intriger og streben etter verdensherredømmet!

Leve den proletariske internasjonalisme!

Kamp mot all imperialisme!

Bare proletarisk revolusjon kan hindre imperialistisk krig!

Uten en revolusjonær teori ingen revolusjonær bevegelse!

Studer marxismen-leninismen – ta del i Kommunistisk Arbeiderforbunds studievirksomhet!

Støtt arbeidet med å bygge et kommunistisk parti i Norge!